

ராண்
முத்து

பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

பின்னிரவில்
நதியருகில்...

காகிதக்கூழில் கண்கவர் சிலைகள்

அழகான வண்ண சிலைகளை கண்டால் யாருக்குதான் பார்க்கவும், வாங்கவும் ஆணை ஏற்படாது? ஈழப்பூரன் நினைப்பவைகளைக் குடும்பம், குடும்பமாக தமிழ்நாட்டுக்கு வந்து கூடாதுமட்டு தங்குகிறார்கள். காகிதக்கூழ், கிழங்குமாவை கொண்டு கண்கவரும் வண்ணங்களில் சாமி சிலைகள், விலங்குகளின் சிலைகளை உருவாக்குகிறார்கள். ரூ.50-ல் இருந்து ரூ.200 வரை விற்பனை செய்கிறார்கள்.

இதிலுமிருந்து சிற்ப கலைஞர் ரஞ்சன் கூறும்போது, "ஆண்டு தோறும் 3 மாதம் இங்கு வந்து தங்கி சிலைகள் செய்து விற்பனை செய்வோம். அந்த வருமானம்தான் எங்களுக்கு வாழ்க்கை நடத்த பெரிதும் உதவிவாக உள்ளது" என்றார்.

- ச.சுமரகுருபரன்,
சிலகாசி.

பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

பின்னிரவில் நதியருகில்

1

"பஸ் ஒரு பத்து நிமிஷம் நிற்கும்."

கண்டக்டர் உள்பக்கம் திரும்பி- பொது அறிவிப்பு செய்துவிட்டுக் கீழே இறங்கினார்.

டிரைவர் எஞ்சினை நிறுத்தும் முன் ஒரு முறை சிற

விட்டார். தனது தனிக் கதவைத் திறந்து இறங்கி, மடேரென்று சாத்தினார்.

எனக்கு மட்டும் அந்த அறிவிப்பு எரிச்சல் தந்தது.

பத்து நிமிஷம் தாமதமாகத்தான் ஊட்டி செல்லப்போகிறோம் என்பது கசப்பாக இருந்தது. பத்து நிமிஷம் என்பது பெரிய தாமதமில்லை. ஆனால், நூறு கிலோ மீட்டர் ஓட்டப் பந்தயத்தில்? ஒரு விநாடியின் ஒவ்வொரு பின்னத்திற்கும் மகத்தான மதிப்பு உண்டு.

என் மனதில் ஒரு வருடம், இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு நான் தொடங்கிய ஓட்டப் பந்தயத்தில் இரு தினங்களுக்கு முன்பு வெற்றி எல்லையைத் தொட்டாயிற்று. பரிசுக் கோப்பையைப் பெற்றுக்கொள்ள வெற்றி மேடையை நோக்கி நடக்கும்போது 'பத்து நிமிஷம் பொறு' என்றால் எப்படி இருக்கும்?

பரிசுக் கோப்பை எனக்குத்தான் என்று எடுத்து வைத்துவிட்டார்கள். வெற்றி பெற்றவன் நான்தான் என்று அறிவித்துவிட்டார்கள். இனி அவை மாறப் போவதில்லை என்றாலும், என் கையில் கொடுக்கும் வரை ஒரு சுவாரசியமான தவிப்பு இருக்கத்தான் செய்கிறது.

கல்லூரிப் படிப்பு முடிந்ததும்- நாங்கள் பிரிகிற கட்டத்தில் நண்பர்கள் ஆளுக்கொரு 'ஆட்டோகிராப்' வாங்கி- பரஸ்பரம் எங்கள் விலாசங்களையும், அறிவுக்கெட்டின பொன் மொழிகளையும் பகிர்ந்துகொண்டோம்.

தேவசகாயம் என்கிற என் நண்பன் இப்படி எழுதி கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுத்தான்.

'காதல் என்பது ஒரு மாயவலை. அதில் மட்டும் சிக்கிக் கொள்ளாதே. அது உன் சிந்தனை, லட்சியம், செயல்வேகம் அத்தனையையும் முடக்கிப் போட்டுவிடும்!'

தேவசகாயம் இப்போது பொள்ளாச்சியில் ஒரு பள்ளிக் கூடத்தில் வாத்தியாராக இருப்பதாகக் கேள்வி. அவனைப்

போய் பார்த்து- 'நீ எழுதியது முழுப் பொய்!' என்று சொல்ல வேண்டும்.

'என்னைப் பொறுத்தவரை என் சிந்தனை, லட்சியம், செயல் வேகம் அத்தனையையும் தீவிரப்படுத்தியதே காதல்தான் தேவா' என்று நிதானமாக- என் பொறுமையான வெற்றிக் கதையைச் சொல்ல வேண்டும்.

பஸ்சில் என்னைத் தவிர வேறு யாரும் உதிரி ஆசாமிகளாகத் தெரியவில்லை. பெரும்பாலும் தேனிலவுக்காக ஊட்டிக்குப் பயணப்பட்டிருக்கும் இளம் தம்பதிகள்.

எல்லா மனைவிகளும் ஜன்னலோரத்தில் அமர்ந்து தலையில் நிறைய பூ வைத்திருந்தார்கள். சில கணவர்கள் இறங்கிச் சென்று வாங்கிய குளிர்பானங்களை கிழே நின்றபடி- ஜன்னல் வழியாகத் தந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

ஆறு பேர் கொண்ட ஒரு உற்சாக நண்பர்கள் குழு, 'டோலாக்கு டோல் டப்பிம்மா, அடி கங்கம்மா' என்று பாடிக்கொண்டிருக்க, ஒருவன் சூட்டுகேசை மடியில் வைத்து- விரல் மடக்கி- வாஸ்ய கோணல் செய்து பொருத்தமாகத் தாளம் போட்டான்.

நான் பஸ்ஸைவிட்டு இறங்கினேன்.

மலைப்பாறை தொடங்கி ரொம்ப தூரம் வந்துவிட்டிருந்ததால், குளிர்காற்று முகத்தை வருடியது, பச்சைத் தாடி வளர்த்த மலை முகங்கள். வாரத்தின் எல்லா தினங்களிலும் நீல சீருடை அணிந்த வானம்.

சிகரெட் பிடிக்க வேண்டும் என்கிற உந்துதல் ஏற்பட்டது. சிகரெட் பிடித்து பதினான்கு மாதங்கள் ஆகின்றன. இப்போது நான் பிடிக்கலாம். தாராளமாகப் பிடிக்கலாம். எனக்கு அதற்கான உரிமை உண்டு.

நான் கடையில் என் 'பிரான்ட்' சிகரெட் வாங்கி, 'வித்யுவர் பர்மிஷன் விஜி' என்று மனதில் சொல்லிக்கொண்டு பற்ற வைத்தேன்.

நீண்ட இடைவெளிக்குப் பிறகு இதமான வெப்பத்துடன்

சிகரெட் புகையை அனுபவித்தது என் நுரையீரல்.

விஜி, நீயும் எத்தனை விதமாகச் சொல்லிப் பார்த்தாய்!

"ஸ்ரீமன், எதுக்கு உடம்பைக் கெடுத்துக்கறீங்க?"

"நான் என்ன தினம் நாலு 'பாக்கெட்' டா பிடிக்கிறேன்? எப்பவாவது மனசு ரொம்ப சந்தோஷமாக இருக்கிறப்ப மட்டும்தானே பிடிக்கிறேன்?"

"ஓகோ. நீங்க இப்ப சொல்றது உண்மையா? இல்லை, அன்னைக்குச் சொன்னது உண்மையா?"

"அன்னைக்கு என்ன சொன்னேன்?"

"விஜி, உன்னைப் பார்க்கிறப்ப மட்டுமில்லை. மனசுல நினைச்சாலே சந்தோஷமா இருக்குன்னு சொன்னீங்களா... இல்லையா?"

"ஆமாம்."

"என்னை ஒரு நாளைக்கு எத்தனை தடவை நினைக்கிறீங்க?"

"எத்தனை தடவை நினைக்கலையன்னு கேளு?"

"சரி. எத்தனை தடவை நினைக்கலை?"

"ஒரே ஒரு தடவைதான் நினைக்காம இருக்கேன். அது நான் தூங்கற நேரம். அதுகூட கனவு வராம தூங்கற நேரம்தான்."

"மாட்டினீங்க. அப்போ தூங்கற நேரம் போக மத்த நேரமெல்லாம் என்னை நினைக்கிறீங்க. என்னை நினைக்கிறப்ப உங்களுக்கு சந்தோஷமா இருக்கு. உங்களுக்கு சந்தோஷமா இருக்கிறப்ப எல்லாம் சிகரெட் பிடிக்கிறீங்க. ஆக, ஒரு நாளைக்கு நாலஞ்சி 'பாக்கெட்' தாண்டுதுன்னு அர்த்தம்?"

"விஜி, இதுக்குப் பேர் தர்க்கம் இல்லை. குதர்க்கம். 'LOVE IS GOD'- ஒரு தனி அர்த்தம். 'LOVE IS BLIND'- ஒரு தனி அர்த்தம். ரெண்டையும் இணைச்சி, 'SO, GOD IS BLIND'- ன்னு சொல்றது நியாயமா?"

"ஸ்ரீமன், உங்களோடு வாதம் பண்ணி ஜெயிக்கிறதில்லை என் நோக்கம். உங்களைப் பத்தி எனக்கு அக்கறை இருக்காதா?"

விபரம் தெரியாத குழந்தை நெருப்போட விளையாடினா ஏற்படற பதற்றத்தைவிட, நீங்க நெருப்பை வாயில வச்சி ஊதறப்ப நான் அதிகமா பதற்றப்பட்டுறேன்."

"கவலைப்படாதே! என் சட்டையிலியோ, உன் சேலையிலியோ நெருப்பு படாம ஜாக்கிரதையா பார்த்துதான் நான் பிடிப்பேன்."

"இந்தக் குறும்புக்கு ஒண்ணும் குறைச்சல் இல்லை."

"வேற எதில் குறைச்சலாம்?"

"சிகரெட் பிடிக்காதீங்கன்னு நாலு விதமா சொல்லிப் பார்த்துட்டேன். உங்க ஆரோக்கியத்தைக் காரணம் காட்டிட்டேன். எனக்குப் பிடிக்கலைன்னுட்டேன். சிகரெட் பிடிச்சா உங்க கூட பேசமாட்டேன்னு சொல்லிப் பார்த்துட்டேன். எதுக்கும் மசியலைன்னா எப்படி?"

"விடக்கூடாதுன்னு வைராக்கியம் இல்லை விஜி. விட முடியலை."

"முடியும். நினைச்சா முடியும். நீங்க சங்கடப்படலைன்னா ஒண்ணு சொல்றேன். என்னோட விருப்பம், உங்க ஆரோக்கியம் பற்றிய கவலை இதையெல்லாம் விடுங்க. சிகரெட் பிடிக்க உங்களுக்கு என்ன உரிமை இருக்கு?"

"இந்தியாவில சிகரெட்டை சட்டப்பூர்வமா இதுவரைக்கும் தடை செய்யலை விஜி. அதனால ஒரு குடிமகனுக்கு உண்டான சாதாரண உரிமைகளால அதுவும் ஒண்ணு."

"நான் கேட்டது சட்டப்பூர்வமான உரிமையில்லை ஸ்ரீமன்."

"மின்னே?"

"பொருளாதர உரிமை உங்களுக்கு உண்டா? உங்க அப்பா சம்பாதிக்கிற பணம். அதுல உங்களுக்கு வேலைக்கு விண்ணப்பம் போட, நுழைவுத் தேர்வு எழுதன்னு சொல்லி தர்ற பணம். அந்தப் பணத்தில சிகரெட் ஊதித் தள்ளுறதுக்கு உங்களுக்கு உரிமை இருக்கா?"

"விஜி! நீ அநாவசியமா என்னை காயப்படுத்துறே!"

"இருக்கட்டும். நான் உங்களை காயப்படுத்துறதாவே இருக்கட்டும். உங்களோடு ஜாலியா சிரிச்சுப் பேசுறதுக்கு மட்டும்தானா நான்? உங்களோடு சண்டை போடக்கூடாதா?"

நாளைக்கு நமக்குக் கல்யாணம் ஆனதுக்கப்புறம் சந்தோஷம், கோபம், வருத்தம் எல்லாம்தான் கலந்து இருக்கும். வேணும்னேதான் காயப்படுத்துறேன். உங்களுக்கு உண்மையிலேயே ரோஷம் இருந்தா நீங்க பத்த வைக்கிற அடுத்த சிகரெட்டுக்கான காசை உங்க சொந்த சம்பாத்தியத்திலே இருந்து செலவு பண்ணுங்க!"

பாதி வரை வந்த சிகரெட்டை படுரோஷமாக நான் வீசிவிட்டு, அவளைக் கோபமாக முறைத்துவிட்டு- மேற்கொண்டு ஒரு வார்த்தைக் கூடப் பேசாமல் என் சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு வேகமாகச் சென்று பசையாக நினைவிருக்கிறது.

அன்று அவள் இலைப் பச்சை நிறத்தில் சேலை கட்டியிருந்தாள். ஒற்றைப் பின்னலை முன்புறம் போட்டிருந்தாள். ஒற்றைக் கையை கன்னத்தில் தாங்கியிருந்தாள். அதில் பச்சையும், கறுப்புமாய் அடுத்தடுத்து அணிந்த வளையல்களில் ஒன்று மட்டும் அணி சேராமல் தனியாக நின்று வரை நினைவில் இருக்கிறது.

கண்டக்டரும், டிரைவரும் பச்சை நோக்கிச் செல்ல, வெளியே நின்றிருந்த பயணிகள் துரிதமாக பஸ்சில் ஏறிக்கொள்ளத் தொடங்கினார்கள்.

நான் சிகரெட்டை மேலும் இரண்டு முறை இழுத்துப் போட்டுவிட்டு- போடும் முன்பாக அதை ஒரு முறைப் பார்த்துவிட்டு ஏறினேன்.

"என் சொந்த சம்பாத்தியத்தில் நான் வாங்கிய முதல் சிகரெட் விஜி."

பஸ் புறப்பட்டது.

நான் சவுகரியமாக சாய்ந்து அமர்ந்துகொண்டேன்.

கண்களை மூடினேன்.

விஜியை நான் முதன் முதலாக சந்தித்ததில் தொடங்கி- ஒரு முறை நினைத்துப் பார்க்க ஆசை ஆசையாக இருந்தது.

2

என் அப்பாவுக்கு ஊட்டியில் ஒரு நட்சத்திர ஓட்டலின் நிர்வாக அலுவலகத்தில் 'டைப்பிஸ்ட்' வேலை. காலை ஒன்பது மணிக்குப் போய்- மாலை ஐந்து மணிக்கு வந்துவிடுவார்.

தன் பெயரை ஜோசப் அருள்தாஸ் என்று முழுமையாக அறிமுகப்படுத்திக்கொள்வார். தினமும் சவரம் செய்வார். காதோரங்களில் நரையைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் எண்ணெய் போட்டு வாரிக்கொள்வார்.

எவ்வளவு குளிக்காலமாக இருந்தாலும், தப்ப வெப்பநிலை மைனஸ் ஒன்று. இரண்டு என்று ஆனாலும் காலையில் ஐந்து மணிக்கு எழுந்து கொள்ளத் தவறியதே இல்லை.

காப்பி போட்டு வைத்துவிட்டு- என்னையும், தங்கை சின்ட்ரெல்லாவையும் எழுப்புவார். அவர் எழுப்பும்போது எழுந்து பஸ் துலக்கி- காப்பி குடித்துவிட்டு, அவர் வெளியே 'வாக்கிங்' புறப்படுவது வரைக் காத்திருந்து- அவர் சென்ற அடுத்த விநாடியே மறுபடி கட்டியில் விழுந்துவிடுவேன் நான்.

சின்ட்ரெல்லா இந்த ஏமாற்று வேலை எல்லாம் செய்வதில்லை.

குனித்துவிட்டு காலைடிபனுக்கான காரியங்களை பரபரவென்று ஒரு மணி நேரத்தில் செய்து முடித்து- வீட்டின் பின்புற காய்கறித் தோட்டத்திற்கும், முன்புற பெரிய பூந்தொட்டிகளுக்கும் தண்ணீர் ஊற்றிவிட்டு, இறைவனின் முன்னால் நின்று பிரார்த்தனை முடித்துவிட்டு தன் கல்லூரி பாடப் புத்தகங்களை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்துவிடுவான்.

அப்பா 'வாக்கிங்' போய்விட்டுத் திரும்பும்போது- அரை நிமிட அவகாசம் கொடுத்து, 'அண்ணா, அப்பா வர்றார்' என்று குரல் கொடுப்பான்.

உடனே நான் பரபரவென்று எழுந்து செய்திகள் ராமணிமுத்து மார்ச் 1, 2010

படித்துக்கொண்டிருப்பதாக பாவனை செய்வேன். அல்லது அவருடைய சைக்கிளை துடைத்துக்கொண்டிருப்பேன். அல்லது பின்புற காய்கறி தோட்டத்தில் வெண்டைய், கத்தரி இவற்றை கூடை வைத்து ஒடித்துக் போட்டுக்கொண்டிருப்பேன். காலையில் எழுந்து காப்பி குடித்த பிறகு நான் 'பிஸி'யாக வீட்டு வேலைகள் செய்கிறேனாம்.

வேலை கிடைக்காமல் மூன்று ஆண்டுகள் வீட்டில் சும்மா இருந்தபோதும் என்னை ஒரு தடவை கூட 'தண்டச்சோறு' என்றோ, வேறு கடுமையான வார்த்தைகளாலோ திட்டியதே இல்லை.

அவரே பத்திரிகையில் இருந்து விளம்பரங்களை கத்தரித்து கொடுத்து- 'இந்த சும்பெனிக்கு அப்னை செய்' என்பார். 'இந்த பரீட்சை எழுது' என்பார்.

ஊட்டியில் அவர் வேலை பார்க்கும் ஒட்டலிலேயே எனக்கு வேலைக்கு ஏற்பாடு செய்ய முயற்சி செய்தார். அப்பா, பையன் இருவரையும் ஒரே நிறுவனத்தில் வைத்துக்கொள்வதை நிர்வாகம் பல காரணங்களால் ரசிக்கவில்லை.

ஊட்டியில் அவருக்கு அறிமுகமான பல பெரிய மனிதர்களின் ம. எஸ்டேட்ட்களில் 'சூப்பர்வைசர்' வேலை எனக்கு அவரால் வாங்கிக் கொடுத்திருக்க முடியும்.

ஆனால், அந்த வேலைகளில் எல்லாம் 'சம்பளம் குறைவு, வேலையும் நிரந்தரமில்லை. மேற்கொண்டு முன்னேறும் வாய்ப்புகள் இல்லை' என்கிற காரணங்களால் அவருக்கே அதில் இஷ்டமில்லை.

மாலையில் அப்பா வீட்டிற்குத் திரும்பும்போது தினமும் ஏதாவது ஒரு பொருள் வாங்கி வந்துவிடுவார். ஒரு நாளைக்கு கேக், ஒரு நாளைக்கு பழங்கள், ஒரு நாளைக்கு மக்காச்சோள கதிர், ஒரு நாளைக்கு நிலக்கடலை... சில நேரத்தில் 'பிளாட்பாரத்தில் தான் வாங்கினேன். உனக்கு எடுப்பா இருக்கும்னு மனசுக்கு பட்டது' என்று 'காட்டன் டி-ஷர்ட்' வாங்கி வந்து தருவார்.

"ஆபீசில் 'செல்போன்' பயன்படுத்தக் கூடாதுன்னு சொல்றாங்களே... ஏன்?"
"மத்தவங்க தூக்கம் பாதிக்குதாம்."

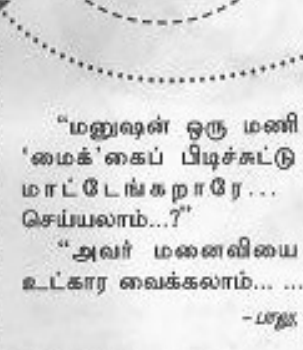
- வி. விஜயலக்ஷ்மி, ஆய்மப்பேட்டை.

"ஆபரேஷன் பண்ணினா அப்புறம் உங்க மனைவியால் பேசவே முடியாது."

"எவ்வளவு செலவானாலும் பரவாயில்லை... உடனே பண்ணிடுங்க..."

- தங்கி, கோவை.

"மனுஷன் ஒரு மணி நேரமா 'மைக்'கைப் பிடிச்சுட்டு விடவே மாட்டேங்கறாரே... என்ன செய்யலாம்...?"

"அவர் மனைவியை எதிரில் உட்கார வைக்கலாம்... ..!"

- மனு, சென்னை.

பில் முதல்
பாஞ்சாலி

சூப்பிடினம்.

is about

AM

above are

ASKARAN,
isher.

ச 1, 2010

கலகலப்பாகப் பழகுவார். அதேவேளை- நடத்தை ரொம்ப முக்கியம் அவருக்கு. நாணயம் உயிர் மூச்சு. கடன் வாங்குவது பிடிக்காது. கோள் சொல்வது பிடிக்காது. வெட்டி அரட்டை பிடிக்காது.

ஒரு தடவை என் தங்கை, 'ஆபீஸிலேருந்து ரெண்டு 'கார்பன் பேப்பர்' மட்டும் எடுத்துட்டு வாங்கப்பா, எனக்கு வேணும்' என்று சொல்ல- இரண்டு மணி நேரத்திற்கு திட்டு வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டான்.

அன்றைக்கு ராத்திரி மூவருமாக அமர்ந்து 'பிரேயர்' செய்த போது, "ஸ்பெனுக்கு ஒரு நல்ல வேலை கிடைக்க ஆசிரவத்யங்கள் இறைவனே! சின்ட்ரெல்லாவுக்கு தன் படிப்பில் நல்ல வெற்றி கிடைக்க அருள்புரியுங்கள் கர்த்தரே..." என்று வாய்விட்டு நிறைய வேண்டுகளைச் சொல்லிக்கொண்டே வந்த அப்பா- பிரேயரை முடிப்பதற்கு முன்பாக, 'காலையில் நான் திட்டியதால் இரவு சாப்பாட்டில் அதிக காரம் போட்ட சின்ட்ரெல்லாவை மன்னித்துவிடுங்கள் தேவனே!' என்றதும்... நாங்கள் இருவரும் சிரித்துவிட்டோம்.

பிறகு, சின்ட்ரெல்லாவின் தலையைத் தடவிக்கொடுத்த அப்பா, "உனக்கு நான் திட்டறது மட்டும்தான் புரியுது. ஏன் திட்டறேன்னு புரியலை. நான் சொன்னதை எல்லாம் யோசிக்கப் பார்த்திருந்தா, நான் திட்டினது நியாயம்னு உனக்குப் பட்டிருக்கும். பட்டதா?" என்றார்.

சின்ட்ரெல்லா, "நியாயம்தான். ஆனா, ஒரு விஷயம்... திட்டறப்ப மட்டும் ஒரே விஷயத்தை பத்து தடவை சொல்லியாகணுமா?" என்றாள் குறும்பாக.

அப்பா காலையில் ஓட்டலுக்கு சைக்கிளில் புறப்படும்போது சின்ட்ரெல்லாவைப் பின்னால் உட்கார்த்தி அழைத்துச்சென்று கல்லூரியில் விட்டுவிட்டுப் போய்விடுவார்.

இரண்டு பேரும் பேரன் பிறகுதான் என் நரகம் தொடங்கும்.

ராணிமுத்து மார்ச் 1, 2010

வேலை இல்லாத ஒரு இளைஞனுக்கு மற்றவர்களைக் காட்டிலும் தனிமை ரொம்பக் கொடுமையானது.

எனக்கோ கதைப் புத்தகங்கள் படிப்பதில் ஆர்வமில்லை. வீட்டில் இருக்கும் பேப் ரெக்கார்டரில் திரும்பத் திரும்ப பத்து 'கேஸட்'டுகளின் பாடல்களை எத்தனை முறைதான் கேட்பது?

வேலைக்கான விண்ணப்பத்தை நிரப்பி, புனைப்படம் இணைத்து தபால் பெட்டியில் போட்டால்- ஒரு அரை மணி நேரம் செலவழியும்.

அப்பறம்?

அதனால் வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு என் கல்லூரி நண்பன் சிவதாசின் கடைக்குப் போய்விடுவேன். சேரிங் கிராஸில் ஒரு சின்ன 'ஜென்ரல் ஸ்டோர்ஸ்' வைத்து நடத்தி வந்தார் அவன் அப்பா.

இவன் கல்லூரி படிப்பு முடிக்க வேண்டும் என்று காத்திருந்தது போல அவர் இறந்து போக இவன் விண்ணப்பம், நேர்முகத் தேர்வு என்ற எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லாமல் தன் சொந்தக் கடையின் முதலாளியாகி- கடையில் உட்கார்ந்துவிட்டான்.

சிவதாசின் கடையில் அவ்வளவாக பரபரப்பான வியாபாரம் இருக்காது. கடையில் அலங்காரம் பற்றாது. பழைய ரக கடை. அதை மாற்றியமைக்க பல ஆயிரங்கள் தேவைப்படும்.

அதற்கு தற்போது வாய்ப்பு இல்லாததால், தன் அப்பா விட்டுச் சென்ற அதே நிலையில் வைத்து ஒட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

நான் போய் கவுண்ட்டரில் உள்ள சிறிய கதவைத் திறந்து- உள் பக்கம் அவன் கல்லா நாற்காலிக்கு அருகில் நிரந்தரமாக இருக்கும் ஒன்பது ஒட்டைகள் போட்ட ஸ்டேலில் உட்கார்ந்துகொள்வேன்.

கடையில் உள்ள சிப்பந்திகளில் ஒருவன் லீவு போட்டு, மற்றொருவன் சரக்கு கொள்முதலுக்கோ, தபால் ஆபீசுக்கோ வெளியே போய்விடும் நேரங்களில் நான்தான் கவுரவ

சிப்பந்தி.

அந்தக் கடையில் குளியல் சோப்பு எங்கே இருக்கிறது? கண்மை எங்கே இருக்கிறது? பம்பரக் கயிறு, பெட்ரோமாக்ஸ் வாஷர், மெழுகுவர்த்தி, டார்ச் ஸெல் என்று சகல பொருட்களையும் இருட்டில் கூட துழாவி எடுப்பேன். அவற்றின் கொள்முதல் விலைகளும் தெரியும். விற்பனை விலைகளும் தெரியும்.

சிவா தன் சொந்தக்காரர்களின் வீட்டுத் திருமணங்களுக்காக தவிர்க்க முடியாமல் ஒரு நாள், இரண்டு நாள் என்று வெளியூர் செல்கிற நேரங்களில் கடை சாவி, கல்லா சாவி இரண்டையுமே என்னிடம் கொடுத்துவிட்டுப் போய்விடுவான்.

நான் தற்காலிக முதலாளியாகி- வியாபாரம் செய்து வைப்பேன்.

சிவதாஸ் கொஞ்சம் குண்டாக இருப்பான். சதா 'கயிங்கம்' மெல்லுவான்.

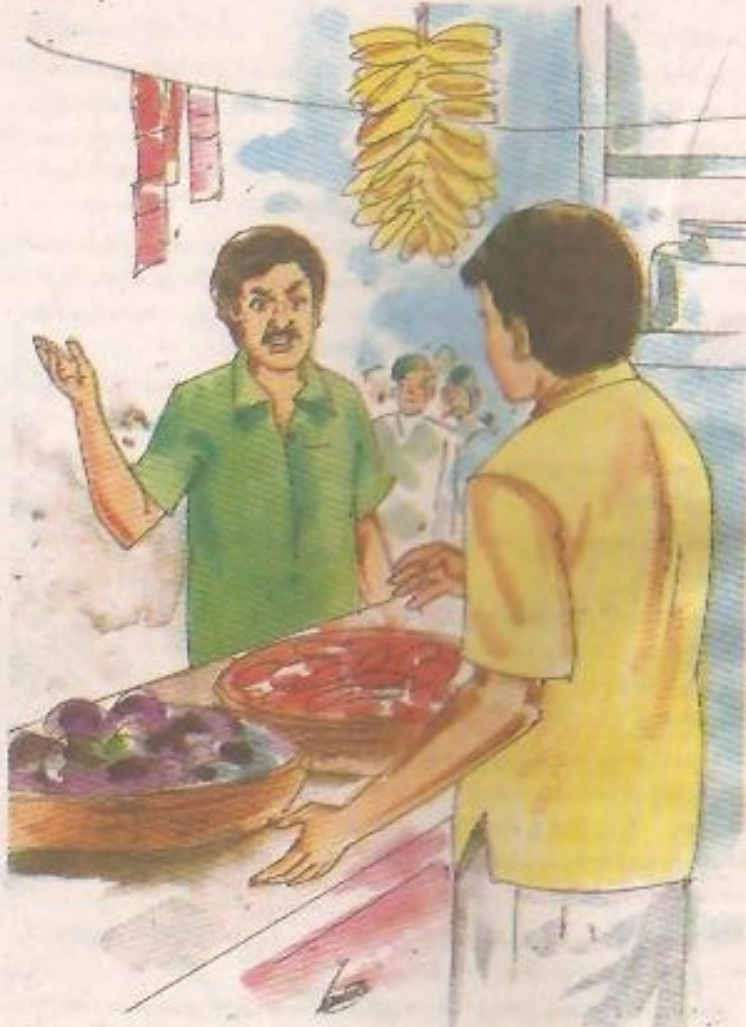
மனதில் எதுவும் இல்லாமல் பேசுவான், எதையும் மறைப்பதே இல்லை.

"சோம்பல் பிடிச்ச மாதிரி, வியாபாரமே நடக்காத கடை மாதிரிதான் தெரியும் ஸ்டீபன். ஆனா, எனக்கு இந்தக் கடையிலே இருந்து எல்லா செலவும் போக மாசம் எட்டாயிரம் ரூபா கிடைக்குது தெரியுமா?" என்பான்.

"எங்க அம்மாவுக்கும் எங்க அண்ணனுக்கும் தேத்து சண்டை. கேவலமான விஷயம்தான். உன்கிட்ட சொல்றதுக்கு என்ன? தண்ணி போடுறதுக்காக- வீட்ல இருந்த அம்மாவோட வளையலை திருடி எடுத்துட்டுப் போய் அடமானம் வச்சிட்டான்" என்பான்.

அவன் கடைக்குப் போய் உட்கார்ந்துவிட்டால், நேரம் நகர்வதே எனக்கு தெரியாது.

சிவாவின் கடையில்தான் விஜி எனக்கு அறிமுகமானான்.

சிவா தன் குடும்பத்துடன் திருப்பதி சென்றுவிட்டு திரும்ப
வரும் தினங்களாகும் என்று சொல்லி கலையை என்னிடம்
பயன்படுத்திவிட்டுச் சென்ற வேளை அது.

நான் கல்லா நாற்காலியில் அமர்ந்து- சிவா கலையில்
பொட்டலம் மடிப்பதற்காக வாங்கப்படுகிற பழைய சிலிமா
பத்திரிகைகளில் ஒன்றைப் புரட்டிக்கொண்டிருந்த மத்தியான
நேரம்.

கலையில் இருந்த இரண்டு சிப்பந்திகளில் ஒருவன் சாப்பிடப்
போயிருந்தான். மற்றொருவனை தெருமுனையில் குடாய்
போடுகிற மசால் வடை வாங்கி வர அனுப்பி இருந்தேன்.

அப்போதுதான் அவன் வந்தான். மகா வேகமாக, மகா
கோபமாக!

மேசை மேல் ஒரு கிலோ 'வாஷிங் பவுடர் பாக்கெட்' டைத் துக்கி
தொப்பென்று போட்ட சத்தத்தில்தான் நான் நிமிர்ந்தேன்.

"என்ன சார் இது? சோப்புத் தூளா... இல்லை, ஆத்து மணலா?
எதுக்கு இப்படி பிரபலமான கம்பெனியோட பேர்ல போலியைப்
போட்டு வற்ற சாமான்களை வாங்கி விகிதீங்க? நாங்க காக
தாறோம் சார்! நீங்க ஒண்ணும் இலவசமா தரலை."

"இருங்க."

"என்னத்தை இருக்கிறது? வியாபாரம்னா அதில ஒரு
நேர்மை வேணும். தரம்தாழ்த்து போலி சாமானை வாங்கி
நல்ல சாமானோடு விலைக்கு வித்து பொழைப்பு நடத்தற
திருட்டுத்தனம் தேவைதானா? ஜனங்களை எதுக்கு இப்படி
ஏமாத்தறீங்க... ம்?"

"கொஞ்சம் அமைதியா இருந்தீங்கன்னா நான் யாருன்னு..."

"நீங்க யாரா இருந்தா என்ன? நான் காக கொடுத்து பொருள்

வாங்கற வாடிக்கையாளர். எனக்கு கேள்வி கேக்கறதுக்கு உரிமை இல்லை. இரண்டு கிலோ சோப்புத் தூள் வாங்கிட்டு போனேன். ஒரு பாக்கெட்டைப் பிரிச்சிக் கொட்டினேன். தண்ணியில் கொட்டினதும் உடனே கரைஞ்சது. கையைவிட்டுக் கலக்கினேன். பேருக்கு ஒரு துரை கூட வரலை.

கையில் வலி எடுத்ததுதான் மிச்சம். மரியாதையா எனக்கு ரெண்டு பாக்கெட்டுக்கான ரூபாயைக் கொடுத்துடுங்க. இல்லைன்னா சத்தம் போட்டுக்கிட்டுதான் இருப்பேன். எல்லாருமே கேள்வி கேக்காம- நொத்துகிட்டு அமைதியா போயிடுறதால்தான் உங்க மாதிரி ஆசாமிங்க மேல மேல நல்லா ஏமாத்தறீங்க!"

"சத்தம் போடாம பொறுமையா இருந்தா..."

"காசையும் தொலைச்சுட்டு சத்தம் போடாமயும் இருக்கணுமா?"

இதற்குள் அவன் போட்ட கூச்சலில் அக்கம் பக்கத்து கடைக்காரர்களும், சாலையில் செல்கிறவர்களுமாக பத்துப் பதினைந்து பேர் கூட்டமாக கூடிவிட்டார்கள்.

நான் இந்தக் கடையின் முதலாளி இல்லை என்றோ, எனக்கு இந்த சரக்கின் பின்னணி பற்றி எதுவும் தெரியாது என்றோ விளக்கம் சொல்வதற்கான அவகாசத்தை அவன் தரவே இல்லை.

பற்ற வைத்த ஐயாயிரம் வாலா பட்டாக சரமாக அவன் நிறுத்தாமல் படபடவென்று பேசிக்கொண்டே சென்றதால், கூட்டமும் கூடியதால்- கேள்வி எதுவும் கேட்காமல் கல்லாவில் இருந்து பணத்தை எடுத்துத் தருவதைத் தவிர எனக்கு வேறு வழியில்லை.

அவன் பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு, "இந்த மாதிரி மட்ட சாமான்களை, போலி சாமான்களை விகிற பழக்கத்தை இன்னையோட நிறுத்திக்கங்க... ஹும்!" என்று நொடித்துவிட்டுப் போன போதுதான் மசால் வடையோடு கடைப் பையன் வந்து

தான். கூட்டம் கலைந்ததும் அவன், "என்ன சார் தகராறு?"

நான்.

நான் விபரம் சொன்னேன்.

"சார், உங்க நண்பருக்கு போலி சரக்கை விகிறதுக்கு மனசே இல்லை. சாமிக்கும், நியாயத்துக்கும் பயப்படுவார். பவுடர், சாப்பு எல்லாத்திலேயும் பிரபலமான பொருட்களுக்கு போலி துருச்சி, 'ஒரிஜினல்' சரக்கோட விலையில் கால்வாசி விலைக்கு வளை செய்பறதா வந்து கேட்பாங்க. அப்படி வற்றவங்களை காரக்கூட வைக்காம துரத்தியடிச்சிடுவார் முதலாளி."

"பின்னே எப்படி இந்த 'வாஷிங் பவுடர்'ல மட்டும் போலி க்கு கடைக்கள்ளே வந்துச்சி? அந்தப் பொண்ணு வேணும்னு துருச்சி போட்டு காக வாங்கிட்டுப் போகணும்னு என்ன பரியம்?"

பிப்பத்தி அவன் வைத்துவிட்டுப் போன அந்த ஒரு கிலோ வாஷிங் பவுடரைக் கையில் எடுத்துப் புரட்டிப் பார்த்தான்.

"இது ரொம்ப பிரபலமான கம்பெனியோட சரக்கு சார். இது போலி இல்லை. 'ஒரிஜினல்'தான். ஆனா, அவங்க அநாவசியமா தும் போட வேண்டியதில்லை. எப்படி இது நடத்திச்சின்னு எனக்குப் புரியலை சார்" என்று தலையைச் சொறிந்தான்.

"சரி, இருக்கட்டும். அந்தப் பொண்ணு யாரு?"

"இதே தெருவுல இருக்காங்க. அவங்க அப்பா பேரு கணபதிராம். லெக்டர் ஆபீஸ்ல வேலை பார்க்கிறார். அவரோட ஒரே பொண்ணு."

இந்தப் பொண்ணு வழக்கமா நம்ம கடையில்தான் எல்லா சாமான்களும் வாங்கும், வாயாடி! ஒரு பொருளை வாங்கறதுக்கு முன்னாடி நூறு கேள்வி கேட்பாங்க."

கொஞ்ச நேரம் கழித்து அந்த 'வாஷிங் பவுடர்' போடுகிற வேன் வந்து எங்கள் கடை வாசலில் நின்றது.

அதிலிருந்து 'டை' கட்டின- கம்பெனியின் பிரதிநிதி உள்நூர் விநியோகஸ்தரும் இறங்கி வந்தார்கள்.

"எக்ஸ்கியூஸ் மி சார், நாங்க 'சப்ளை' செஞ்ச ஒரு கிஷோரத்துக்கொண்டு நான் புறப்பட்டேன். 'வாஷிங் பவுடர்'ல 'பேட்ச் நம்பர் 86791'ன்னு போட்டிருக்க பாக்கெட்டுகளை மட்டும் கொஞ்சம் தனியா பிரிச்சி கொடுங் என்றான் பிரதிநிதி.

"என்ன விஷயம்?" என்றேன்.

"அதிலெல்லாம் ஏதோ கோளாறு ஆகியிருக்குது சார். அதனா, அதை பூரா கடைகள்லேருந்து எடுத்துட்டு, வேற கொடுக்கண்பதிராமின் மனைவியாக இருக்கலாம். சொல்லி கம்பெனியிலே இருந்து அவசர தகவல் வந்திச்சி."

"ஏங்க, நீங்க கவனக்குறைவா கோளாறு பண்ணிடுவீங்க. இங்க வாடிக்கையாளர்கிட்ட நாங்க கேவலமா திட்டு வாங்கணுமா கொஞ்சம் முன்னாடி வந்திருக்கணும் நீங்க. இங்கே ஒரு பெரி ரகளையே நடந்துடுச்சி."

"வெரி ஸாரி சார்."

"என்னமோ நாங்க திருட்டுத்தனமும், ஏமாத்து வேலையும் செய்யறதா கன்னா பின்னானு பேசிட்டுப் போயிட்டாங்க ஒரு கூட்டமே கூடிப் போச்சு."

"அதான் ஸாரி சொல்றேனே சார்."

"ஸாரி சொல்லிட்டா போன மானம் வந்துடுமா? அந்த வாடிக்கையாளர் இனிமே எங்க கடைக்கு வரப் போறதில்லை. அவங்க நூறு பேர்கிட்ட இந்தக் கடைக்குப் போகாதேன்னு சொல்லுவாங்க. கடையோட பேரே 'ரிப்பேர்' ஆயிடுச்சே சார்!"

"நான் என்ன செய்யட்டும் சொல்லுங்க?"

"என்கிட்ட சொல்ற ஸாரியை என்னோடு வந்து, எங்க 'கஸ்டமர்'கிட்ட சொல்லுங்க. உண்மையை அவங்க தெரிஞ்சுக் கட்டும்."

"நிச்சயமா, எங்கே இருக்காங்க அவங்க?"

சிப்பந்தியிடம் வீட்டின் அடையாளத்தைச் சரியாகக் கேட்டுவிட்டு- அந்த விற்பனைப் பிரதிநிதியையும் பிறப்பிட்டேன்.

எங்கள் கடையில் இருந்து பத்து கடை தள்ளி- ஒரு சந்தியில் இருந்த அழகாக வர்ணம் அடித்த வீட்டின் கதவு முனடி பிளறோம்.

அழைப்பு மணியை நான் ஒலிக்கச் செய்தேன்.

கதவு திறந்து கண்ணாடி அணிந்த நடுத்தர வயது பெண்மணி- "நாங்க விறாயகா ஜெனரல் ஸ்டோர்ஸ்லே இருந்து வர்றோம். மிஸ்டர் கணபதிராமோட பொண்ணு கொஞ்சம் முன்னாடி ஒரு விஷயமா எங்க கடைக்கு வந்திருந்தாங்க. அது விஷயமா அவங்ககிட்ட ஒரு தகவல் சொல்லணும். கொஞ்சம் கப்பிருநீங்கனா?" என்றேன்.

"விஜி! ஏய் விஜி!" என்று அந்தம்மா அழைக்க, அப்போதுதான் அவளின் பெயரை அறிந்தேன். கிரைண்டரில் இருந்து மாவு வழித்து பாத்ரத்தில் போட்டுக் கொண்டிருந்த விஜி- மாவுக் கையோடு வந்து என்னைப் பார்த்து, "என்ன சார்?" என்றான், முகத்தைச் சற்று வெறுப்பாக மாற்றிக்கொண்டு.

"நீங்க வாங்கினீங்களே வாஷிங் பவுடர். அந்த கம்பெனியோட பிரதிநிதி இவர். என்னமோ சொல்றார். கேட்டுக்கங்க மேடம்" என்றேன்.

பிரதிநிதி தொண்டையைச் செருமிக்கொண்டு, "அதாவதுமேடம்... நீங்க வாங்கின வாஷிங் பவுடரில் குறிப்பிட்ட 'பேட்ச்' சரக்கின் கெமிக்கல் கலவையில் தப்பு நடந்து போச்சு. அதனால, அந்த 'பேட்ச்'ல சப்ளையான எல்லா பாக்கெட்டுகளையும் கடைகளிலே இருந்து நாங்க திரும்ப வாங்கிட்டு இருக்கோம். தப்பு எங்க பேர்லதான். கடைக்காரங்க

மேல இல்லை. உங்களுக்கு ஏற்பட்ட ஏமாற்றத்துக்கு ஸாரி சொல்லிட்டுப் போகத்தான் வரோம்" என்றான்.

அவன் முகத்தில் மாற்றம் ஏற்பட்டது.

உன்மை புரியாமல் கடைக்குப் போய் கண்டபடி கத்திவிட்டோமே என்ற சங்கட உணர்வை அவன் முகம் துல்லியமாக வெளிப்படுத்தியது.

என்னைத் திரும்பிப் பார்த்த ஒரு பார்வையில்- மன்னிப்பு கேட்கும் ஆவிரம் வார்த்தைகள் ஒளிந்திருந்தன.

"இன்னொரு விஷயம், கடைக்கு நான் முதலாளி இல்லை. அவர் வெளியூர் போயிருக்கிறதால் தற்காலிகமாக நான் கடைசையப் பார்த்துக்கிறேன். நான் கடை முதலாளி சிவதாஸோட நண்பன்" என்றான்.

அவன் ஏதோ சொல்ல வாயெடுக்கும் முன்பாக- அவன் அம்மா, "இப்பத்தானே விவரம் புரியுது. விவரம் புரியாதப்போ ஆத்திரம் வரத்தானே செய்யும்? கடைக்கு வந்து சத்தம் போட்டுட்டு வந்ததா சொன்னா" என்றார்.

"அது சரிதாங்க. நாங்க வரோம்" என்று புறப்பட்டு வந்துவிட்டோம்.

அன்றைக்கு மாணலையே அவனை மூன்றாம் தடவை சந்திப்போம் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அவன் கடைக்கு வந்தான்.

வேறு சேலையில் இருந்தான்.

தன்னைச் சற்று கவனமாக அலங்கரித்து இருப்பதாகப்பட்டது. மதியம் அத்தனை வேகத்துடன் விரை அதே புயல்- இப்போது தென்றலாகத் தவழ்ந்து வீசியது.

"சார், நான் பொறுமை இல்லாம அவ்வளவு தூரம் சத்தம் போட்டிருக்கக் கூடாது. ஐம் வெரி வெரி ஸாரி."

அவன் குரலில் ஐஸ் கிரீமின் குழைவு இருந்தது. மின்விசிறி ஊற்றில் சேலை லேசாக நகர்ந்தபோது அதே குழைவு- அவன்

இருப்பிலும் இருந்தது.

அவனை சற்று அவகாசம் எடுத்துக்கொண்டு ஆர்வமாக நான் கவனித்தது- இந்த எங்கள் மூன்றாவது சந்திப்பில்தான்.

விஜி நல்ல உயரம். அவன் உயரத்திற்கு சேலை ரொம்ப எடுப்பாக இருந்தது.

நீளமான முகம். நெற்றியில் திலகம். அதாவது 'ஸ்டிக்கர்' போட்டு. கண்களுக்கு மை வைத்திருந்தான். லிப்ஸ்டிக்கோ, காதருகில் கூந்தலைச் செயற்கைச் சுருள் செய்து விட்டுக்கொள்வதோ இல்லை.

நீளமான அடர்த்தியான கூந்தலை ஒற்றையாகப் பின்னி, அந்தப் பின்னலை முன்புறம் அங்கவஸ்திரம் போல போட்டிருந்தான். எளிமையான, மென்மையான அழகு.

"பரவாயில்லைங்க. ஏமாத்தப்பட்டுட்டோம்னு நினைக்கிறப்ப வர்ற ஆத்திரம் அது. உடனே புறப்பட்டு வந்து கொட்டிட்டங்க."

"கொஞ்சம் நிதானிச்சி இருக்கலாம் நான். உங்கிட்ட விளக்கம் வேடிருக்கலாம். பாவம், இந்தக் கடையோடு சம்பந்தப்படாத உங்களைப் போய் நான்..."

"பரவாயில்லை, விடுங்க. நீங்க என்ன செய்றீங்க, படிக்கிறீங்களா?"

"இல்லை. போன வருஷம்தான் டிகிரி முடிச்சேன்."

"என்ன படிச்சீங்க?"

"இங்கேதான் ஆர்ட்ஸ் காலேஜ்ல."

"இப்போ என் தங்கை சின்டரெல்லா இதே காலேஜ்ல முணாம் ஆண்டு படிக்கிறா."

"சின்டரெல்லாவோட அண்ணனா நீங்க? அவனை எனக்கு நல்லா தெரியுமே! போன வருஷம் 'மியூசிக்' போட்டியில் புல்லாங்குழல் வாசிச்சி முதல் பரிசு வாங்கினா. அவளைத்தானே சொல்லீங்க?"

"அவதான். நீங்க என்ன படிச்சிங்க?"

"எங்க அப்பாவுக்கு என்னை வேலைக்கு அனுப்பற மாதிரி யோசனை இல்லை. ஏதாச்சும் ஒரு டிகிரி படிச்சாப் போதும்னு என்னை பி.ஏ.வரலாறுல சேர்த்துவிட்டார். ஊட்டியில நான் ரெண்டாம் ஆண்டுதான் சேர்ந்தேன். இதுக்கு முன்னாடி திருச்சியில இருந்தோம். அப்பாவுக்கு கலெக்டர் ஆபீஸ்ல வேலை. மாற்றலாகி இங்கே வந்து மூணு வருஷமாச்சி. நீங்க என்ன செய்றீங்க?"

"சிவாவோட கடையில் அப்பப்ப உக்காந்து- வர்ற வாடிக்கையாளருங்ககிட்ட திட்டு வாங்கிட்டு இருக்கேன்" என்றேன்.

அவன் சிரித்துவிட்டான்.

நான் பேசி அவன் சிரித்த முதல் சிரிப்பு. மல்லிகைப் பூக்களை தூவினது போன்ற ககத்தமான சிரிப்பு.

"வேலைக்கு முயற்சி செய்துகிட்டு இருக்கீங்களா?"

"கடுமையான முயற்சி. மூணு வருஷமா."

"வாழ்த்துக்கள்."

"ரொம்ப நன்றி."

"சின்ட்ரெல்லாவை அழைச்சுக்கிட்டு ஒரு தடவை வீட்டுக்கு வாங்களேன்."

"சின்ட்ரெல்லா இல்லாமலேயே ஒரு தடவை வந்துட்டேன்."

"நீங்க யாருன்னே தெரியாம... ரொம்ப ஸாரி. உக்காரக் கூடச் சொல்லலை. ஒரு காப்பி கூட தரலை."

"பரவாயில்லைங்க. நீங்க இருந்த 'மூடு'ல காப்பி கொடுத்திருந்தா அதில காப்பித்துளுக்கு பதிலா மினகாத்து ஸ்தான் போட்டிருப்பீங்க."

மீண்டும் சிரித்தான்.

பற்களின் ஈறு தெரியும் சிரிப்பு. எனக்குள் பாடமாகிப் போன சிரிப்பு. தப்பு... சிரிப்பல்ல அது. மகா புன்னகை!

அன்றைக்கு ராத்திரிதான் நான் வேறு மனிதனாக என்னை உணர்ந்தேன். படுத்த பத்தாவது விநாடியில் உறங்கிப் போகிறவன்- அன்றைக்கு கவர் கடிக்காரம் ஒவ்வொரு மணி நேரத்திற்கும் அடிக்கிற ஓசைகள் முழுவதையும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.

என் மனதிற்கு அன்று புதிய அனுபவமாக இருந்தது.

கோபமாக வந்து கத்திய விஜியும், வீட்டில் சங்கடமாக நெளிந்த விஜியும், மாலையில் சரளமாகப் பேசிய விஜியும்- அதே வரிசைப்படி. மறுபடி. மறுபடி. 'ஆக்ஷன் ரீப்ளே' போல எனக்குள் வந்து பேசினார்கள்.

அவனோடு நடந்த உரையாடல்களை ஒரு வார்த்தை விடாமல் என் மனம் எப்படி 'டேப்' செய்து வைத்தது என்று ஆச்சரியமாக இருந்தது.

மறுநாள் காலையில் சின்ட்ரெல்லாவிடம் சாதாரணமாக விசாரித்தேன்.

"உன் காலேஜ்ல போன வருஷம் மூணாம் ஆண்டு பி.ஏ. வரலாறு படிச்ச பொண்ணு விஜின்னு யாரையாவது உனக்குத் தெரியுமா?"

"தெரியுமாவா? கலெக்டர் ஆபீஸ்ல வேலை பார்க்கறார் அவங்க அப்பா. அந்த விஜிதானே? அவதான் போன வருஷம் எங்க காலேஜ் யூனியன் செகரெட்டரி."

"நினைச்சேன்."

"ஏன்?"

"நேத்து சிவதாஸ் கடைக்கு வந்து உரிமைக்குப் போராடினா. ரொம்ப ராங்கிக்காரி போலிருக்கு. அப்படியா?"

"சேச்சே! யார் சொன்னது? ரொம்ப நல்ல பொண்ணு. நியாயம்னு வந்துட்டா கடைசி வரைக்கும் விடமாட்டா.

அடிப்படையில் ரொம்ப மென்மையானவ. கவிதை எழுதுவ
எங்க 'காலேஜ் மேகசின்'ல போன வருஷம் அவ எழுதி
கவிதையைப் பாராட்டி கல்லூரி நான் விழாவுக்கு வந்த சிறப்
விருந்தினர் பதினைஞ்சி நிமிஷம் பாராட்டினார் தெரியுமா?"

"அப்படி என்ன எழுதினா? போன வருஷ 'மேகசின்'
வச்சிருக்கியா நீ?"

"வச்சிருக்கேன்."

சின்ட்ரெல்லா தனது மர அலமாரியைக் குடைத்து-

அந்த 'மேகசின்' எடுத்து வந்துப் புரட்டி, விஜி எழுதி
கவிதையைக் காட்டினாள்.

'நேற்றைக்குத் தந்தார்கள்

என்னிடம் அவனை!

சுரைந்து மாதங்கள்

சுமந்த என் நல்முத்தை!

ரத்தம் கொண்டெழுதிய

என் மழலைக் கவிதையை!

தாத்தா சாயல்! இல்லை-

அம்மாவின் பிரதி!

உறவினர்களுக்குள்ளே

உற்சாகப் பந்தயங்கள்!

நேற்றைக்குத் தந்தார்கள்

என்னிடம் அவனை!

வாய் திறந்து

அவன் சொன்ன

முதல் 'அம்மா'

பட்ட வேதனை அத்தனையும்

காற்றினில் சுழலும்.

நெல்லில் பெயர் எழுதி

பள்ளியில் பலப்பம் தின்றவனை

நேற்றைக்குத் தந்தார்கள்

என்னிடம் அவனை!

நடைவண்டி துறந்து

மூன்று சக்கரம்,

சக்கரம் இரண்டாகி- காலச்

சக்கரம் கழன்று

முந்தா நாள் கல்லூரியில்

பேச்சுப் போட்டி.

பரிகர்த்தோப்பையோடு என்

முத்தத்தையும் வென்றவனை!

நேற்றைக்குத் தந்தார்கள்

என்னிடம் அவனை

கட்டிய பொட்டலமாய்

அசாங்க ஆஸ்பத்திரியில்-

'கலவரத்தில் கட்டில்

அப்பாவி வாலிபன் பலி!'

நாளிதழின் மாமூல் கவலையில்

அவனும் இன்று ஒரு அங்கம்

யாரோ நடத்திய வன்முறையில்

வீழ்ந்தது என் தலைமுறை!

கவிதை என்னை கரீர் என்று தொட்டது. சித்தனையை
உகப்பியது.

எனக்கு அறிமுகம் இல்லாத அந்த கவிதை வாலிபனின்
பலிக்காக துக்கம்கொண்டது. அந்தத் தாயின் வேதனையை

உணர்த்தியது. வன்முறைக் கும்பல் மேல் ஆத்திரம் எழுந்தது.

அடுக்கி சீராகக் கோர்க்கப்பட்ட வார்த்தைகள் மூலமாக ஒரு
மனதில் இத்தனை உணர்வுகளைக் கிளறி விழுடிமுமா?

ரானிமுத்து மார்ச் 1, 2010

முடிந்திருக்கிறதே எனில், எவ்வளவு திறமைசாலி இந்தப் படைப்பாளி?

எனக்கு கவிதை எழுதிய விஜியைப் பார்த்து உடனே பாராட்ட வேண்டும் போலிருந்தது. அன்றைக்கு கடைக்கு எதையாவது வாங்க அவள் வர வேண்டுமே என்று மனம் பிரார்த்திக்கவே ஆரம்பித்தது.

அந்தப் புத்தகத்தில் கவிதையோடு விஜியின் கலுப்பு-வென்னை புகைப்படத்தையும் வெளியிட்டு இருந்தார்கள். நேரில் பார்த்ததைவிட புகைப்படத்தில் இன்னும் அழகாகத் தெரிந்தான்.

என்னை மீறி என் விரல்கள் அவள் புகைப்படத்தின் மீது துர்ந்தன.

அன்றைக்கு மதியம் நான் எதிர்பார்த்ததைப் போலவே அவள் வந்தாள்.

"குட்மார்னிங்" என்றேன்.

"குட் மார்னிங்" என்றான், இயல்பாக.

ரோஜா நிற பருத்திச்சேலை அணிந்திருந்தான். வழக்கம் போல முன்பக்கம் போடப்பட்டிருந்த கருநாகப் பின்னல். அதில் மல்லிகைப் பூச்சரம்.

"உக்காருங்க. டேய், ஸ்டீல் எடுத்துப் போடுடா" என்றேன்.

"பரவாயில்லை. எனக்கு இருதுறு கிராம் காப்பித் தூளும், ஒரு பாக்கெட் அப்பளமும் வேணும்."

"தரச் சொல்றேன். உங்களுக்கு அவசரமாப் போகணுமா?"

"என்ன விஷயம்?"

"உங்களைப் பாராட்டணும் நான்."

"எதுக்கு?"

"காலையில் சிண்ட்ரெல்லாகிட்ட உங்களைப் பத்தி பேசிட்டு இருந்தேன். அப்போ போன வருஷ காலேஜ் மேகசின்ல நீங்க எழுதின கவிதையை எடுத்துக் காமிச்சா. படிச்சுப் பார்த்துட்டு

பாடிச்சுப் போயிட்டேன்.

நான் பொதுவா சிறுகதை, நாவல், கவிதை இதையெல்லாம் ஆர்வமாப் படிக்கிறவனில்லை. அந்தக் கவிதை ரொம்ப நேரம் என்னை பாதிச்சது. இப்பக்கூட அதோட பாதிப்பு எனக்குள்ளே இருக்கு. ரொம்ப அற்புதமா எழுதி இருந்தீங்க மேடம்" என்றேன், உணர்ச்சிப்பூர்வமாக.

"ரொம்ப தேங்க்ஸ்" என்றான்.

"நிறைய கவிதைகள் எழுதுவீங்களா?"

"எப்பவாவது என் மனசை சில விஷயங்கள் அழுத்தமாக பாதிக்கிறப்ப மட்டும் எழுதுவேன். அந்தக் கவிதை எழுதின நேரம் கோயமுத்தூர்ல ஒரு கலவரத்துல போலீஸ் துப்பாக்கி குடு தா. துணிப்போ ஒரு கல்லூரி மாணவன் செத்துப் போயிட்டான். அந்தச் செய்தி என்னை ரொம்ப பாதிச்சது.

அவனோட அம்மா எவ்வளவு தவிச்சுப் போயிருப்பாங்க. எப்படியெல்லாம் கஷ்டப்பட்டு, கனா கண்டு தன் பையனை வளர்த்திருப்பாங்களனு நினைச்சிப் பார்த்தேன். அவங்க கோணத்தில் எழுதின கவிதையை என் தோழிங்ககிட்டே காட்டினேன். அவங்க 'புரொபஸர்'கிட்டே கொண்டு போய் கொடுத்து 'மேகசின்'ல போட வெச்சிட்டாங்க."

"இன்னொருத்தரோட அனுபவ உணர்வுகளை நமக்கே ஏற்பட்ட அனுபவம் மாதிரி ஈடுபாட்டோட எழுதுவது ரொம்ப சிரமமில்லையா? நீங்க ஏன் பிரபலமான பத்திரிகைகளுக்கு கவிதைகள் எழுதி அனுப்பக் கூடாது?"

"எனக்கு பிரபலமாகணும்னு துடிப்பு இல்லைங்க."

"நீங்க பிரபலமாக வேணாம். ஆனா, உங்க கவிதைகள் நிறைய பேரைப் போய்ச் சேருமே? இப்போ இந்தக் கவிதை என்னை பாதிச்ச மாதிரி எத்தனை பேரை பாதிக்கும். வன்முறை பத்தி ஒரு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துமே?"

"எனக்கென்னவோ கவிதைகளை அனுப்பறதில் எல்லாம்

ஆர்வமில்லை. அப்படியே அனுப்பிச்சாலும் இப்பல்லா
சிரியஸான கவிதைகள் நிறைய வெளிவரவில்லை. பெண்ணை
வர்ணிச்சி, அடையாத காதல் தோல்வி பத்தி வற்ற நாலு வரி
அஞ்சி வரி துக்கடா கவிதைகளைத்தான் அதிகம்
ரசிக்கிறாங்க."

சிப்பந்தி அவள் கேட்ட பொருள்களை எடுத்து வைக்க, 'மில்
போட்டு அவற்றுக்கான காசை நான் பெற்றுக்கொண்டதும்
"நான் வற்றேங்க" என்று அவள் உடனே புறப்பட்டுச் சென்றதும்
கொஞ்சம் ஏமாற்றமாக இருந்தது.

நான் ஒரு வேலை செய்தேன். வெள்ளைக் காகிதம் ஒன்று
எடுத்து அதில் கீழ்க்கண்டவாறு எழுதினேன்.

'மதிப்பிற்குரிய இதழின் ஆசிரியர் அவர்களுக்கு...
வணக்கம்.

நல்ல விஷயங்களுக்கு முக்கியத்துவம் தரும் பத்திரிகைகளில் ஒன்று
உங்கள் பத்திரிகை. நாட்டில் நடக்கும் தலையாய பிரச்சினைகளைப்
பற்றி உடனுக்குடன் சிறப்பான செய்திகள், பிட்டிகள், கதை, கவிதை,
கட்டுரைகளை வெளியிட்டு அப்பிரச்சினை குறித்து ஒரு வலுவான
விழிப்புணர்வை வாசகர்களுக்கு மத்தியில் ஏற்படுத்தி வருகிறீர்கள்.
அதற்கு என் பாராட்டுகளும், நன்றியும்.

நான் சமீபத்தில் ஒரு கல்லூரியின் சென்ற வருட மலரைப் பூட்ட
நோந்தபோது அதில் இடம் பெற்றிருந்த ஒரு நல்ல கவிதை என்னை
மிகவும் பாதித்தது. இன்றைக்கு நாட்டில் தலைவிரித்தாடும் வன்முறையால்
ஏற்படும் விளைவுகளில் ஒரு கசப்பான சம்பவத்தைக் கருவாகக் கொண்டு
உணர்வுகளைத் தூண்டும் வகையில் அக் கவிதை எழுதப்பட்டிருந்தது.

நான் படித்து ரசித்த அந்தக் கவிதையைத் தங்கள் பார்வைக்காக
இத்துடன் இணைத்து அனுப்பியுள்ளேன். இன்றைய சூழ்நிலையில் இந்தக்
கவிதை தங்கள் இதழில் இடம்பெற்றால் பல லட்சம் வாசகர்களின் மனதைக்
கொஞ்சமாவது தொடர்பு பாரக்கும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

கவிதையின் தரத்தைப் பற்றி முடிவு செய்வதோ, அதை வெளியிட
தேர்வு செய்வதோ தங்கள் முழு உரிமைக்கு உட்பட்டவை. இது என்
ஆசையும், விண்ணப்பமும் மட்டுமே. கவிதை தேர்வு செய்யப்பட்டால்
தங்கள் தொடர்கொள்ளும் நிமித்தம்- கவிதை எழுதிய படைப்பாளியின்
எண்ணிமுத்து மார்ச் 1, 2010

சுற்றுச்சூழல் சுகம்

நீந்தல் காற்றைச் சுவாசிக்கவே,
கலையாய் மாங்கள் வளர்த்திடுவோம்!
பற்பல முயற்சிகள் செய்திடுவோம்,
பாங்காய் வாழப் பழகிடுவோம்!

காடும் மேடும் விளைந்திடவே,
காக்கும் செடிகள் பரிசிடுவோம்!
குளங்கள் யாவும் நிறைந்திடவே
குடிசை எல்லாம் தூரெடுப்போம்!

ஒசைகள் படலம் காத்திடவே,
ஒப்பொரு நாளும் உழைத்திடுவோம்!
மட்டும் சூப்பை எல்லாமே,
மகிழ்வான் கலைப் பொருள் செய்திடுவோம்!

மாங்கள் என்றும் நிழல் தூவே,
மணமுடன் நாளும் நட்பிடுவோம்!
நன்றாய் மழைநீர் பெற்றிடுவோம்,
நலமுடன் நாளும் வாழத்திடுவோம்!

நீர்நிறைக் கண்மாய் நிறைந்திடவே,
நிறைவாய் நீர்வளம் காத்திடுவோம்!
மண்ணில் கிடைத்திடும் மழைநீரை,
பாதுகாக்க அள்ளிடுவோம்!

பள்ளியில் பயிலும் மாணாக்கர்,
பண்பாய் ஒடிச் சொல்லிடலாம்,
அனைவரும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்திடுவோம்,
அரும்பணி இதனை ஆற்றிடுவோம்!!

- முனைவர் குமாரசூர் அலி, கேரள.

விலாசத்தையும் இத்துடன் தந்துள்ளேன். இதில் என்னை ஒரு ரசிகன் மட்டுமே அடையாளம் காட்டிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.
நன்றி.

தங்களைப்பின்
ரசிகள்.

- எழுதி கையெழுத்திட்டு, அந்தக் கவிதைப் பக்கத்தை கிழித்து இணைத்து, விஜயின் முகவரி எழுதி மறுநாளே பதிவு தபாலில் அனுப்பி வைத்தேன்.

அடுத்த வாரம் அதைப் பற்றி நான் மறந்தே போயிருந்த நேரம் சின்ட்ரெல்லா, "அண்ணே, இதோ பாரு! இந்த வார பத்திரிகையில் விஜயோட கவிதை வெளிவந்திருக்கு. இந்தக் கவிதையை அ அனுப்பலையாம். 'யாரோ ஒரு ரசிகர் தன்னை அடையாளம் காட்டிக்கொள்ளாமல் அனுப்பி வைத்திருந்தாலும், கவிதை சிறப்பாக இருந்ததால் வெளியிட்டுள்ளோம்'னு போட்டிருக்காரு பாரு" என்று புத்தகத்தை நீட்டினாள்.

நான் அவளிடம் இருந்து அதைப் பிடுங்காத குறையாக வாங்கிப் பார்த்தேன்.

ஏதோ நாளே எழுதி பிரசுரமானதைப் போல அவ்வளவு சந்தோஷமாக இருந்தது. எனக்கு.

கவிதையோடு விஜயின் முழு முகவரியையும் வெளியிட்டிருந்தார்கள்.

எனக்கு உடனே விஜயின் வீட்டிற்கு ஓடிப் போய் அவரது கையைப் பற்றி குலுக்க வேண்டும் போலிருந்தது.

'யார் அந்த ரசிகள்?' என்று அவன் கேட்க வேண்டும்.

'நான்தான்' என்று சொல்லி நான் மவுனமாகப் புன்னகை பூக்க வேண்டும். அவன் ஈறு தெரிய சிரிப்பதை பக்கத்தில் நின்று ரசிக்க வேண்டும்.

நான் புத்தகத்தைக் கையில் சுருட்டிக்கொண்டு, உடனே புறப்பட்டேன்.

நான் போனபோது வீட்டின் கதவு திறந்தே இருந்தது.

மறையில் விஜயின் அப்பா கணபதி ராம், போனில் விஜயின் அம்மா என்னைப் பிடித்துவிட்டு, "வாங்க தம்பி, உட்காருங்க" என்று சொல்லி உட்காருவதற்கு வந்தார். விஜயின் பின் பக்கத்தில் ஏதோ காரியமாக வந்த விஜயை அழைத்தார்கள்.

விஜி அவசரமாக வந்து கண்களாலேயே என்னை அழைத்துவிட்டு, "ஒரு நிமிஷம்" என்றுவிட்டு உள் அறைக்குள் சென்றாள்.

கணபதி ராம் குட்டையாக இருந்தார். கொஞ்சம் குண்டுதொந்தி. மறையில் இடவி அளவில் வழக்கை வந்து பல காலமாகி-

யை தேய்த்திருப்பதில் மின்னலடித்தது. ஜெயினிகளேசன் மறையில் தேய்த்திருப்பதில் மின்னலடித்தது. ஜெயினிகளேசன்

மறையில் தேய்த்திருப்பதில் மின்னலடித்தது. ஜெயினிகளேசன் மறையில் தேய்த்திருப்பதில் மின்னலடித்தது. ஜெயினிகளேசன்

மறையில் தேய்த்திருப்பதில் மின்னலடித்தது. ஜெயினிகளேசன் மறையில் தேய்த்திருப்பதில் மின்னலடித்தது. ஜெயினிகளேசன்

மறையில் தேய்த்திருப்பதில் மின்னலடித்தது. ஜெயினிகளேசன் மறையில் தேய்த்திருப்பதில் மின்னலடித்தது. ஜெயினிகளேசன்

மறையில் தேய்த்திருப்பதில் மின்னலடித்தது. ஜெயினிகளேசன் மறையில் தேய்த்திருப்பதில் மின்னலடித்தது. ஜெயினிகளேசன்

மறையில் தேய்த்திருப்பதில் மின்னலடித்தது. ஜெயினிகளேசன் மறையில் தேய்த்திருப்பதில் மின்னலடித்தது. ஜெயினிகளேசன்

மறையில் தேய்த்திருப்பதில் மின்னலடித்தது. ஜெயினிகளேசன் மறையில் தேய்த்திருப்பதில் மின்னலடித்தது. ஜெயினிகளேசன்

மறையில் தேய்த்திருப்பதில் மின்னலடித்தது. ஜெயினிகளேசன் மறையில் தேய்த்திருப்பதில் மின்னலடித்தது. ஜெயினிகளேசன்

மறையில் தேய்த்திருப்பதில் மின்னலடித்தது. ஜெயினிகளேசன் மறையில் தேய்த்திருப்பதில் மின்னலடித்தது. ஜெயினிகளேசன்

விஜி அதற்குள் கையில் காப்பியோடு வந்தாள்.
 "இவர் வந்திருக்கிறதைப் பார்த்துட்டியா?" என்றவர் எ
 கொண்டே, "லாரி யங் மேன், நான் கொஞ்சம் அவ
 புறப்பட வேண்டியிருக்கு. நீங்க பேசிட்டு போங்க. அ
 வேற புக்கல போட்டுட்டதால காலையிலேர்ந்து ஏழெட்டு
 வந்து பேசிட்டுப் போயிட்டாங்க" என்றார்.
 அவர் புறப்பட்டுச் சென்றதும் காப்பி தம்ளரை என்
 தந்தாள் விஜி.

லோபாவில் எதிரில் அமர்ந்தாள்.
 "எவ்வளவு பெரிய பிரபலமான பத்திரிகையில் உங்க க
 வந்திருக்கு. வெறும் காப்பி மட்டும் தானா? ஸ்விட் இல்லை
 என்றேன்.

"தரேன். அதென்ன கோழைத்தனம்?" என்றாள்.
 "கோழைத்தனமா... யாருக்கு?"
 "உங்களுக்குத்தான்."
 "புரியலையே?"
 "என் கவிதையை அனுப்பி வெச்ச நீங்க அதென்ன 'ரசிக
 புனைபெயர்ல ஒளிஞ்சிக்கிறது? ஹேரியமா உங்க பேரை போட்
 வேண்டியதுதானே?"

"என்னங்க இது, உங்க கவிதையை நான் அனு
 வெச்சேனா?"

"இந்த நடிப்பெல்லாம் என்கிட்ட எடுபடாது சார். உ
 ரசிகள் நீங்கதான்னு எனக்குத் தெரியும். ஒரு வருஷத்த
 முன்னாடி வந்த கவிதையை சமீபத்தில் படிச்சுட்டு பாராட்டி
 நீங்க தான். பிரபலமான பத்திரிகைகளுக்கு கவிதைகள் எ
 அனுப்பக் கூடாதான்னு என்னைக் கேள்வி கேட்டது நீங்கத
 லோ ஒன் பிளஸ் ஒன் இல் ஈக்வல் டு டூ" என்று சிரித்தா
 நானும் அந்தச் சிரிப்பில் இணைந்துகொண்டேன்.

"நீங்கதானே?" என்றாள்.
 மவுனமாக தலையசைத்தேன்.

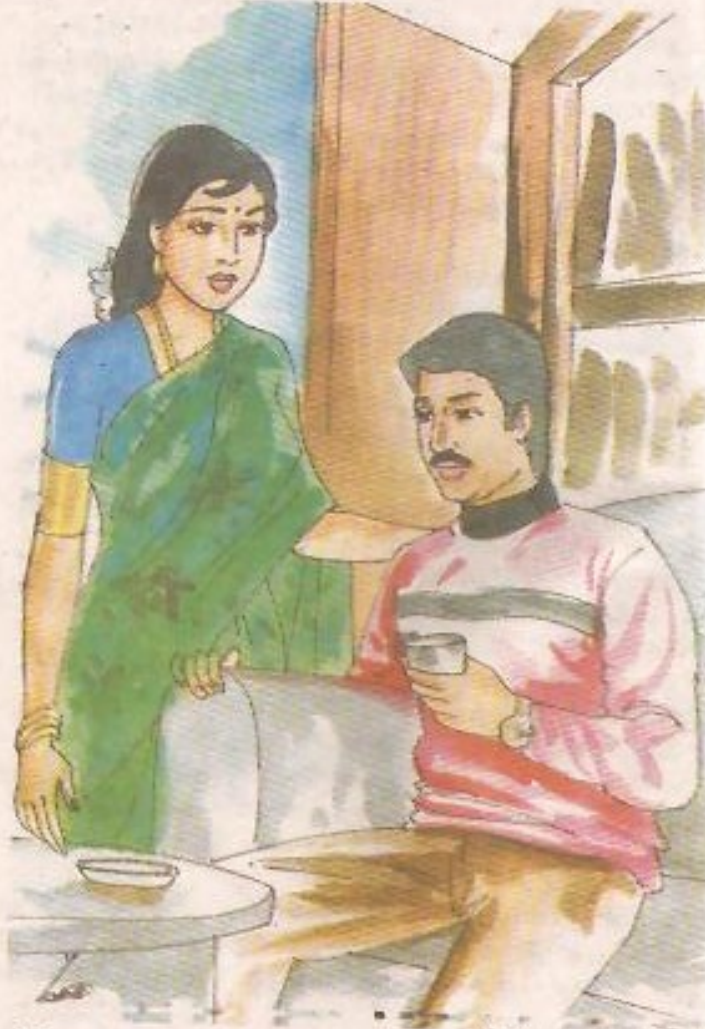
"எதுக்கு?"
 "எதுக்குன்னா?"
 "எதுக்கு மெனக்கெட்டு காக செலவு பண்ணி என் கவிதையை
 அனுப்பி வெச்சீங்க?"
 அந்தக் கவிதையை நிறைய பேர் படிக்கணும்னு நான்
 ஆசைப்பட்டேன். கவிதையைப் படைச்ச உங்களுக்கு உரிய
 புகழும், பாராட்டும் கிடைச்சாகணும்னு நினைச்சேன்."

"அப்பறம்?"
 "உங்க கவிதை வந்தது உங்களுக்கு சந்தோஷம்தானே?"
 "பின்னே கரும்பு என்னைக்காச்சும் கசக்குமா?"
 "உங்களை இப்படி சந்தோஷமடைய வைக்கணும்னு
 ஆசைப்பட்டேன்."
 அவன் சட்டென்று மவுனமாகி என்னைப் பார்த்த பார்வையின்
 பொருள் புரியாமல் நான் தடுமாறிப் போனேன்.

நிமர்சனம் என்று எங்கள் உரையாடல் வெட்கப்பட்டு- நடுவில்
 வந்து விழுந்த மவுனம் எங்கள் சிந்தனைகளை வேறு பக்கம்
 இழுத்துச் சென்றுகொண்டிருக்க...
 நான் எழுந்துகொண்டேன்.
 "ஒரு கோரிக்கை" என்றேன்.
 "என்ன?"

"இல்லை. கோரிக்கை இல்லை, உதவி."
 "என்ன, சொல்லுங்க."
 "வேணாம், உங்களுக்கு கஷ்டமா இருக்கும்."
 "எனக்காக நீங்க அக்கறையா செஞ்ச நல்ல காரியத்துக்கு
 நான் எப்படி நன்றி சொல்றதுன்னு புரியாம தவிச்சிட்டிருக்கேன்.
 சொல்லுங்க. என்னால முடிஞ்ச உதவியா இருந்தா கண்டிப்பா
 செய்றேன்."

"நாங்க இளைஞர்களா சேர்ந்து ஒரு நற்பணி மன்றம்
 நடத்திக்ிட்டு இருக்கோம். அதோட இரண்டாவது ஆண்டு
 விழா அடுத்த வாரம் வருது. அதைக் கொஞ்சம் சிறப்பா

கொண்டாடலாம்னு திட்டம். விழாவில் நீங்க கவிதை படிக்கணும். செய்வீங்களா?"

"அப்போ! நான் என்ன அந்த அளவுக்கு பெரிய மனுஷியா? வேணாங்க."

"இந்த அழைப்பு உங்களுக்கு இல்லைங்க. உங்க கவிதைத் திறமைக்கு."

அவள் சற்றுத் தயங்கிவிட்டு, "சரி, எதுக்கும் எங்க அப்பாவை ஒரு வார்த்தை கேட்டுக்கிறேன். அவர் ஒண்ணும் சொல்ல மாட்டாரு. இருந்தாலும் கேட்டுக்கணுமில்லையா?" என்றாள்.

"கேட்டுக்கிட்டு சொல்லுங்க" என்றுவிட்டுப் புறப்பட்டேன்.

விஜி ஒப்புக்கொண்டபடி எங்கள் நற்பணி மன்றத்தின் ஆண்டு விழா மேடையில்- 'இளைஞர்களின் இன்றைய சமுதாயக் கடமைகள்' என்ற தலைப்பில் உணர்ச்சிப்பூர்வமாக பதினைந்து நிமிடங்களுக்கு ஒரு நீண்ட கவிதை படித்தாள்.

நான்கு வரிகளுக்கு ஒரு முறை பலத்த கைத்தட்டல். அவள் கவிதை படித்து முடித்தபோது எழுந்த கரவொலி அடங்க ஒரு நிமிடமாயிற்று. அவ்வளவு பெரிய கூட்டத்தில் பெற்ற பாராட்டின் மலிவுச்சி நாங்காமல் அவள் கண்கள் நத்தனித்ததை, நத்தனிக்கும் என் கண்களோடு பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

அதற்கு பிறகு அவளுடைய கவிதைகள் சில பிரபல இதழ்களில் வெளிவந்தன.

இப்போதெல்லாம் நான் சென்று பாராட்ட-

அவள் குடும்பத்தில் இயல்பாக என்னால் எல்லோரிடமும்

ராணிமுத்து மார்ச் 1, 2010

**ராணி
முத்து**

**சந்தா
விவரம்**

இரண்டு ஆண்டு	ரூ. 275
ஒரு ஆண்டு	ரூ. 150
ஆறுமாதம்	ரூ. 80

வெளிநாடுகள்

ஒரு ஆண்டு	ரூ. 1225
ஆறுமாதம்	ரூ. 615

பணம் அனுப்பவேண்டிய முகவரி:

மேலாளர்,
'ராணிமுத்து',
சென்னை-600 007.

பழக முடிந்தது.

குன்னூரில் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் நடந்த கவியரங்கத்தில் கலந்துகொள்ள அவளுக்குத் துணையாக என்னை அனுப்ப வைத்தார் அவன் அப்பா.

பஸ்சில் நாங்கள் இருவரும் அருகருகில்.

பஸ் மலையப்பாஸ்தையில் கீழ் நோக்கி நிதானமாக இறங்கியது. குளி காற்று ஜன்னல் வழியாக சில்லென்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. "இன்னுக்கு கவியரங்கத்தில் என்ன தலைப்புங்க விஜி?"

"எது காதல்? - இதுதான் எனக்குக் கொடுத்திருக்கி தலைப்பு."

"என்ன சொல்லப்போறீங்க நீங்க?"

"அங்கே வந்து கேக்கத்தானே போறீங்க."

"அது வரைக்கும் 'சஸ்பென்ஸ்' தாங்கலையே. ஒரு வரியில் உங்க கருத்தைச் சொல்ல முடியாதா?"

"ஒரு வரியில் அடங்கற விஷயமா காதல்?"

"இல்லைதான்" என்றேன்.

இத்தனை நான் பழகியும், பல விஷயங்கள் பேசியும் என் மனதி வளர்ந்து வந்த எண்ணத்தை அவளிடம் வெளிப்படையாகப் பே முடியவில்லை.

அவன் மனதில் என்னைப் பற்றி நிச்சயம் நல்ல அபிப்பிராயங்கள் வைத்திருக்கிறான். அதில் மாற்றமில்லை. ஆனால், அதுதான் நான் நினைக்கும் காதலா என்பதைப் புரிந்துகொள் முடியவில்லை.

"விஜி."

"என்னங்க?"

"ஒண்ணுமில்லை."

"எதுவுமில்லைன்னு சொல்றதுக்கா கூப்பிட்டங்க?"

"கூப்பிடறப்போ இருக்கிற தைரியம், நீங்க என்னங்கன்னு கேக்கறப்போ கானாமப் போய்டுதுங்க."

"என்கிட்ட பேசறதுக்கு தைரியம் எதுக்கு?"

"சில விஷயங்களுக்கு தைரியம் தேவைப்படுது?"

"அது உங்ககிட்ட 'ஸ்டாக்' இல்லையா?"

"இருக்கு. அதுக்கு மேல ஒரு பூட்டு தொங்குது."

"என்ன பூட்டு அது?"

"தயக்கம்! அதான் பூட்டோட பேரு."

"என்கிட்ட பேசறப்போ அந்தப் பூட்டு தேவையே இல்லைங்க. உங்க பஸ் அதை முதல்ல உடைச்சி எறியுங்க. அதை உடைக்கிறதுக்கு ஒரு வழி இருக்கு."

"என்ன அது?"

"என்னை நீங்க, வாங்கன்னு மரியாதை கொடுத்துப் பேசறதை முதல்ல நிறுத்துங்க. பூட்டு தானாக உடைஞ்சிடும்."

"அப்பொடி உங்களை மரியாதை இல்லாம..."

"எனக்கு அந்த மரியாதைதான் அன்னியமாப்படுது."

"மரியாதை உங்களுக்குப் பிடிக்காதா?"

"மத்தவங்க கொடுக்கற மரியாதை பிடிக்குது. நீங்க கொடுக்கற மரியாதை பிடிக்கலை."

"அது ஏன்?"

"தெரியலை!"

கன்னி!

"ஏன்னா நான் உங்களை நேசிக்கிறேன்" என்று சொல்லப் போகிறான் என்று பார்த்தால், தெரியலையா? சரி! 'உனக்கு இனிமே நீயே கேட்டாலும் மரியாதை கொடுக்க விரும்பலை, ஏன்னா நான் உன்னை விரும்பிறேன்' என்று நானாவது சொல்லி இருக்கலாம்.

பாழாய் போன தயக்கம்!

அந்தத் தயக்கம் மறு வாரம் மிக இனிமையான ஒரு சூழ்நிலையில் உடைந்தது.

6

சிலதான் நன் 'ஜெனரல் ஸ்டோர்ஸ்' வியாபாரத்தைத் தவிரவும் வறுடா வறுடும் ஒரு காரியம் செய்வதுண்டு. அது ஒரு வாரத்திற்கு ரணிமுத்து மார்ச் 1, 2010

தமிழ்நாடு முழுக்க கற்றிவரும் கற்றுலா போவது.

மதுரை, கொடைக்கானல், குற்றாலம், திருச்செந்தூர், கன்னியாகுமரி என்று வரிசையாக பட்டியலிட்டு 'தோட்டை' அச்சடித்துவிடுவான். ஒரு பஸ் கம்பெனியில் பேசி ஒரு வாரத்திற்கு பஸ் 'புக்' செய்வான்.

தலைக்கு இய்யவவு என்று தொலை நிர்ணயிப்பான். கற்றுலா புறப்பட்டு சென்று வந்த பிறகு கணக்குப் பார்த்தால் இவன் குடும்பம் இலவசமாக கற்றியதைத் தவிர கொஞ்சம் பணமும் மிச்சமாகும்.

அதேபோல இந்த முறை அவன் ஏற்பாடு செய்திருந்த ஒரு வார கற்றுலாவுக்கு கணபதி ராம் தனது குடும்பத்திற்கு மூன்று 'டிக்கெட்'டுகள் பதிவு செய்திருந்தார். உடனே நான் என் அப்பாவை தாஜா செய்து சம்மதம் பெற்று- சிவாவிடம் நானும் வருவதாகச் சொல்லிவிட்டேன்.

தன் உதவாக்கரை அண்ணனிடம் கலையை ஒப்படைத்துவிட்டு சிவா எங்கோடு கற்றுலா புறப்பட்டான்.

ஒரு அதிகாலையில் எழுமிச்சைப் பழங்கள் நகக்கி, தேய்காய் உடைக்கப்பட்டு எங்கள் பஸ் புறப்பட்டது.

நானும், சிவாவும் ஒரு இருக்கையில். எங்களுக்கு முன் இருக்கையில் விஜிதும், அவன் அம்மாவும்.

பயணம் முழுக்க உல்லாசமாகப் பல கதைகள் பேசினோம். புதிர்கள், விடுகதைகள், நகைச்சுவைகள் என்று ஒருவர் மாற்றி ஒருவர் எல்லோரையும் சிரிக்க வைத்துக்கொண்டே இருந்தோம்.

விஜி கவிதை படித்தான்.

கணபதி ராம் பழைய சத்திரபாபு பாடல் ஒன்றைப் பாடினார்.

சிவா 'மியிக்ரி' செய்தான்.

திருச்சியில் மலைக்கோட்டை பிள்ளையார், கல்லணை சென்று வந்து- இரவு தங்கிவிருந்தது ஒரு பன்னிக்கூடத்தில்.

அங்கே மொட்டை மாடியில் பெரிய பெரிய ஜமுக்காளம் விரித்து பெண்கள் தனியாக, ஆண்கள் தனியாக வரிசையாகப் படுத்திருந்தோம்.

தேர் மேலே முழு திலா. நல்ல குளிர்காற்று.

இரவு எனக்கு உறக்கம் வராமல் புரண்டேன்.

எழுந்து நின்று தேரம் பார்த்தபோது மணி இரவு 11.30.

அந்த மொட்டை மாடியில் இருந்து தூரத்தில் காவேரிப் பாலம் தெரிந்தது. அதில் ஓடும் தண்ணீர் திலவொளியில் மின்னுவதும் தெரிந்தது.

எங்கோ ஒரு இரவுக் குயிலின் சத்தம்.

நான் கைவட்டி துரமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த போது...

"ம்மப்பன்!"

தூரக் கேட்டுத் திரும்ப, விஜி என் அருகில் வந்தான்.

"என்னங்க விஜி, தூங்கலையா?"

"இல்லை. தூக்கம் வரலை. என்ன பண்ணிக்கிட்டு இருக்கீங்க?"

"காவேரியைப் பார்த்துக்கிட்டு இருந்தேன். இங்கேருந்து பார்க்க எம்மளவு அழகா இருக்கு பாருங்க."

"ஆமாம். கிட்டப் போய் பார்க்கலாமா?"

"இப்பவா?"

"இப்பத்தான்."

"ராத்ரி மணி பதினொன்றரை ஆகுதுங்க விஜி."

"அதனால என்ன, துணைக்கு தீங்க இருக்கீங்களே?"

"நிஜமாதான் சொல்றீங்களா? காவேரிப் பாலம் வரைக்கும் போய்ட்டு வரலாமா? தீங்க என்னோட வர்றீங்களா?"

"அட! கண்டிப்பா வர்றேங்க. வாங்க."

"உங்க அம்மாகிட்ட சொல்லிட்டு வரணுமா?"

"வேணாம். எல்லாரும் தல்லா தூங்கிட்டு இருக்காங்க. நாம போய்ட்டு சிக்ரம் வந்துடலாம்" என்றான் விஜி.

நாங்கள் இருவரும் அந்தப் பன்னிக்கூடத்தைவிட்டு விலகி, காவேரி ஆற்றை நோக்கி மெதுவாக நடக்கத் தொடங்கினோம்.

குளிர்த்தது.

அவன் சேலைத் தலைப்பை தன் தோள் சுற்றிப் போர்த்திக்கொண்டான்.

காவேரிப் பாலத்திற்கு வந்தோம்.

போக்குவரத்து எதுவுமில்லை. அமைதியாக இருந்தது பாலம்.

கிழே தண்ணீர் ஓடுகிற சப்தம் கேட்டது. முழு நிலவின் வெளிச்சத்தில் தண்ணீரை நெருக்கத்தில் பார்க்க இன்னும் சுகமாக இருந்தது.

பாலத்தின் ஓரத்தில் இருவரும் நின்று குனிந்து- தண்ணீரைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம்.

"உங்களுக்கு நீச்சல் தெரியுமா ஸ்டீபன்?"

"சுமாரா தெரியும்."

"நிடர்லு இப்ப இதுல விழுந்துட்டா நீத்தி கரைக்கு வந்துடுவீங்களா?"

"என்ன கேள்வி இது?"

"அட! சொல்லுங்களேன்."

"எதுக்காக இந்தக் கேள்வின்னு புரியாம எப்படிச் சொல்றது?"

"சரி! நீங்க இல்லை. இப்போ தவறிப்போய் நானே விழுந்துட்டேன். உங்களுக்கோ நீச்சல் சுமாராத்தான் தெரியும். என்ன செய்வீங்க?"

"எனக்குத் தெரிஞ்ச நீச்சலை வச்சி ஒரு உயிரை நிச்சயமா காப்பாத்திட முடியும்னு நம்பிக்கை உண்டு. அதனால குதிச்சிக் காப்பாத்துவேன்."

அவன் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு அமைதியாகப் பார்த்தான்.

"எதுக்குக் கேட்டங்க?"

"நான் தண்ணியில விழறதை வாழ்க்கைன்னு உருவகப்படுத்தி கேட்டேன்."

"புரியலை."

"புரியலையா, இல்லை நடிப்பா ஸ்டீபன்?"

இப்போது நான் அமைதிகாத்தேன்.

"இன்னும் அந்தப் பூட்டு உடையலையா?" என்றான்.

"எந்தப் பூட்டு?"

"உங்க கைரியத்து மேல பூட்டி வச்சிருக்கீங்களே, அந்தப் பூட்டு."

"காலி என்விட்டதான் இருக்கு. எப்ப வேனாலும் திறக்கலாம். இப்ப வேனாலும் திறக்கலாம். உத்தரவு கிடைச்சா உடனே களைத்துடுவேன்."

"யார் தரணும் அந்த உத்தரவை?"

"தங்கதான் விஜி" என்றேன்.

"தங்கதான் விஜியா... இல்லை நீதான் விஜியா?"

நான் அவளது முகத்தைப் பார்த்தேன்.

அவளினா என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். காற்றில் சில உக்கல உதிரிகள் அவன் முகத்திற்குக் குறுக்கே அலைந்தன.

"விஜி" என்றேன்.

"ம்" என்றான்.

"நான் தயக்கறேன். அது உனக்கு நல்லாத் தெரியும். தயக்கம் உடனடிசையும் வரப் போற வார்த்தைகள் என்னன்னும் உனக்குத் தெரியும். ஆனா, தயக்கத்துக்கான காரணம் உனக்குத் தெரியாது விஜி!"

அவன் சிரித்தான். ஈறு தெரியும் சிரிப்பு.

"எதுக்கு சிரிக்கிறே விஜி?"

"அதான் பூட்டைத் திறத்துட்டீங்களே?"

"பூட்டை மட்டும்தான் திறத்திருக்கேன் விஜி. இன்னும் அதை காழப்பாணவிட்டு விலக்கலை. என் தயக்கத்திற்குக் காரணம்"

என்று நான் குனிந்து- என் கழுத்தில் தொங்கின சிலுவை டாலரைப் பார்த்தேன்.

"ஸ்டீபன், உங்க சிலுவை டாலரைப் பார்த்துட்ட பிறகுதான் நான் உங்கக்கூட பேசவும், பழகவும் ஆரம்பிச்சேன். நட்புக்கு மதம் இடைஞ்சலா?"

"இல்லை."

ரானிமுத்து மார்ச் 1, 2010

ராகுல்காந்திக்கு பிடித்தம்

ராகுல் காந்திக்கு டைவிங், நீச்சல், சைக்கிளிங், ஸ்குவாஷ், துப்பாக்கி கடுதல் ஆகியவற்றில் விரும்பம் அதிகம்.

தெரிந்து கொள்ளுங்கள்

★ ஒவ்வொரு நாளும் தேசியக் கொடியை பல வண்ணங்களில் வடிவமைத்திருக்கும். 'லிபியா' விதிவிலக்காக இருக்கிறது. இதன் தேசியக் கொடி வெறும் பச்சை நிறம் மட்டும்தான்.

★ தென் கொரிய மக்களில் பலரது பெயர் 'ஒ' என்று முடிவாக மாறியிருக்கும்.

★ 300-க்கும் அதிகமான மொழிகள் பேசப்படும் நாடு ஆப்பிரிக்காவில் உள்ள ஜியல்.

★ எவ்ரெஸ்ட் சிகரத்தின் மற்றொரு பெயர் 'போமோலுமா.' திபெத்திய மக்கள் இப்படித்தான் அழைப்பார்கள். 'இயற்கை தெய்வத்தின் தாய்' என்று இதற்கு பொருள்.

★ சீனர்கள் ஆண்டு- நான்-மாதம் என்ற வரிசையில் தேதியைக் குறிக்கின்றனர்.

- சந்திர வேணுகேசவன், சென்னை.

அகராதி மனிதர்

முதல் ஆய்வு முதலில் ஆய்வு அகராதியைத் தயாரித்தவர் நோக்வேபஸ்டர் (அமெரிக்கா).

- அ.சுக்மணி சின்னமணி

புதுடெல்லி

எட்வின் லாட்யென்ஸ் என்ற கட்டடக் கலைஞர் வடிவமைத்த நகரம் புதுடெல்லி.

- ஆர்.கே.கந்தசுபிரமணியன்

ரணிமுத்து மார்ச் 1, 2010

"அப்படியென்ன வேற எதுக்கும் அது இடைஞ்சல் இல்லை என்பது" என்றான், தலையைக் குனிந்தபடி.

"விஜி" என்றேன்.

நிமிர்ந்தான்.

"ம்"

"உங்க அப்பா, அம்மா ஒத்துக்குவாங்களா?"

"தெரியலை. அது இரண்டாம் கட்டம் ஸ்டேபிள்."

"முதல் கட்டத்தில் எனக்கு சந்தேகமே இல்லை விஜி. சொல்றதுக்கு நல்ல சந்தர்ப்பங்கள் அமைஞ்சது. சொல்லியிருப்பேன். ஆனா, பதில் கூப்பாளனா இருந்தா அதைத் தாங்கிக்க என் மனசு பக்குவப்பட்டு இருக்கானனு சந்தேகமா இருந்தது."

"ஸ்டேபிள்... உங்களோட இந்த தயக்கமும், பண்பாடும் தான் என்னை இன்னும் அதிகமா ஆசைப்பட வச்சது. நான் முத்திக்கிறது என்கிறா இருக்காதேன்னு மனசுக்கு பட்டுது."

"உங்க அப்பா கிட்ட பேசட்டுமா விஜி?"

"ஸ்டேபிள்"

"ஸ்டேபிள் திரும்பினதும்."

"என்ன பேசுவீங்க?"

"நானும், விஜியும் கல்யாணம் பண்ணிக்க ஆசைப்படுறோம். அதுக்கு உங்க மனப்பூர்வமான சம்மதம் வேணும்னு"

"சம்மதிக்க மாட்டேன்னு அவர் சொல்லிட்டா?"

"உங்க அப்பா படிச்சவர். நாகரிகம் தெரிஞ்சவர். நல்லது செட்டது புரிஞ்சவர். யோசிக்காம, வயசுக்கு வந்த உன்னோட விருப்பத்துக்கு மரியாதை கொடுக்காம அப்படியெல்லாம் பதில் சொல்லிட மாட்டார்னு எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு. என்னைப் பத்தி அவர் மனசில் ஏற்கெனவே நல்ல அபிப்பிராயம்தான் இருக்கு."

உங்க அப்பாவை உனக்குத்தான் நல்லாத தெரியும். அவர் என்ன சொல்வார்னு நீ நினைக்கிறே?"

"இந்த விஷயம் பெரிசு. என் வாழ்க்கையோடு மொத்த குடும்பத்தோட பிரச்சினை ஸ்டேபிள். அப்பா இதுல எப்படி முடிவு எண்புது மார்ச் 1, 2010

எடுப்பார்னு என்னால யுகம் பண்ண முடியலை.”

“என்னைக் கேட்ட கேள்வியை உன்னைத் திருப்பிக் கேக்கறேன். சம்மதிக்க மாட்டேன்னு அவர் சொல்லிட்டா நீ என்ன செய்வே?”

“சத்தியமா வீட்டுக்குத் தெரியாம உங்களை ஒரு வரமாட்டேன். எனக்கு என்னை வளர்த்து ஆளாக்கின என் அப்பாவும், அம்மாவும் முக்கியம்.”

“விஜி!”

“அதே நேரம் எனக்குப் பிடிச்ச என் வாழ்க்கை துணையா நான் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிற நீங்களும் முக்கியம். அவர் சம்மதிக்காததுக்கான காரணத்தைக் கேப்பேன். அந்தக் காரணம் தப்புன்னு அவரை நிதானமாக சமாதானம் செய்வேன். என் விருப்பத்துல நான் இருக்கிற உறுதியைப் பல விதங்களில் அவருக்குப் புரியவைப்பேன். எல்லாத்தையும் மீறி அவர் பிடிவாதமா எதிர்த்தா...”

“எதிர்த்தா?”

“ஊட்டி ஏரியில் மிதப்பேன்- பிணமா!”

“விஜி!” என்று பதறின நான், அவள் கையைப் பிடித்தேன். இழுத்து என் நெஞ்சில் வைத்துக்கொண்டேன்.

பிறகு, உயர்த்தி அவள் கையில் மென்மையாக முத்தமிட்டேன்.

7

ஊட்டி வந்த பிறகுதான் நான் விஷயத்தை சிவாவிடம் சொன்னேன்.

“நிஜமாவாடா?” என்று ஆச்சரியப்பட்டுப் போனான்.

“நீயும், விஜியும் நட்பா பழகுநீங்கள்னுதான் நான் நினைச்சுக்கிட்டு இருந்தேன். நீயா கற்பனை பண்ணிக்கிட்டியா, இல்லை அந்தப் பொண்ணை வாய் திறந்து- ‘நான் உங்களை காதலிக்கிறேன்’னு சொல்லிச்சா?”

“சொன்னா நம்பமாட்டே. அந்த மாதிரி பரஸ்பரம் நாங்க சொல்லிக்கவே இல்லை சிவா.”

“பின்னே எப்படி?”

“மனசை பரிமாறிக்கிறதுக்கு வேற வார்த்தைகளே இல்லையா சிவா! இயல்பா நாங்க பேசினோம். மனசுவிட்டுப் பேசினோம். ஒருத்தர் மனசில் இருக்கிற அன்பை ஒருத்தருக்குப் புரிய வச்சிட்டோம். நீ என்ன நினைக்கிறே விஜியைப் பத்தி?”

“அந்தப் பொண்ணுக்கென்னப்பா குறைச்சல்? குணத்துலேயும் தங்கம்! ஆனா, நீ கிறிஸ்தவன். அதனால அவங்க அப்பா யோசிக்கலாமில்லையா?”

“அவர் என்ன நினைக்கிறார்னு வர்ற ஞாயித்துக்கிழமை கேட்டுட்டாப் போச்சி.”

“வாங்கிட்டே?”

“அவர்கிட்டேயே. நீயும், நானும்தான் போய் பேசப் போனோம்.”

“என்னப்பா இது... என்னை ஏன் விவகாரத்துல இழுத்து விட்டே?”

“ஒண்ணும் விவகாரமாகாது. எனக்குத் தனியாப் போய் பேசறதுக்கு ஒரு மாதிரியா இருக்கு. நீயும் வா சிவா.”

சிவா தயக்கத்துடன் தான் சம்மதித்தான்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை பத்து மணிக்கு ஒரு விஷயமாக பார்க்க வரப் போவதாக விஜியைவிட்டு அவள் அப்பாவிடம் சொல்லப்பட்டாயிற்று.

நாங்கள் போனபோது அவர் தயாராய் இருந்தார்.

“வாங்க, எம்மா விஜி, மூணு பேருக்குமா காப்பி கொண்டாம்மா” என்றவர், காப்பி வருவதற்காகக் கூட காத்திருக்காமல், “என்ன விஷயம் சொல்லுங்க” என்று தேரடியாகக் கேட்டுவிட்டார்.

நான் அவ்வளவு நேரமாக திரட்டி வந்த வாக்கியங்கள் எல்லாம் தொலைந்து போயின.

"சார், நான் ஒரு நற்பணி மன்றம் நடத்திட்டு வர்றதுதான் உங்களுக்குத் தெரியுமே?" என்றேன்.

"ஆமாம், சொல்லுங்க."

"அதுல இந்தத் தடவை புதுமையா ஒரு திகழ்ச்சி. ஒரு கருத்தை ஏற்றுக்கிட்டு அதுக்கு ஆதரவா, எதிர்ப்பா சில பேரோட கருத்துகளை திரட்டி- அந்த கருத்துகளை மன்றத்தில் அப்படியே படிக்கிறதா ஒரு திட்டம்."

"நல்ல யோசனைதான்."

"ஒரு கருத்து சம்பந்தமா உங்க அபிப்பிராயங்களை தெரிஞ் சுககிட்டுப் போகத்தான் வந்தோம்."

"பெட்டியா இது? என்னை எதுக்குக் கேக்கறீங்க? விஜியைக் கேளுங்க."

"இல்லை சார், இந்த பிரச்சினை சம்பந்தமா உங்களைத்தான் கேக்கணும்."

"அப்படியா? சரி, கேளுங்க."

"காதல் நிகுமணம்- இதைப் பத்தி உங்க கருத்து என்ன?"

"நான் இதுக்கு ஆதரவா பேசணுமா, எதிர்த்துப் பேசணுமா?"

"பெட்டியன்றம் இல்லை சார் இது, உண்மையான கருத்துத் தொகுப்பு. உங்களோட உண்மையான கருத்து என்னவோ அதைச் சொல்லுங்க."

"மோட்டையா கேட்டா பதில் சொல்றது சிரமம். இருந்தாலும் சொல்பிறன். காதல் சமீப காலமா இளைஞர்களை ஆட்டுவிக்கிற ஒரு நோய்! சினிமா பார்த்து, புத்தகங்கள் படிச்ச இவங்களா கற்பனையா ஆசையை வளர்த்துக்கிட்டு காதல், காதல்லு அலையறாங்க. காதல் ஒரு பேத்தல்!" என்றார் கணபதி ராம்.

சிலா நிகும்பி என் முகத்தைப் பார்த்தான்.

"ஏன் சார் அப்படி சொல்றீங்க, உண்மையான அன்போட ஒரு ஆணும், பெண்ணும் நேசிக்கிறது தப்பா?"

சுனிமுத்து மார்ச் 1, 2010

"அப்படி புனிதமான காதல் இலக்கியங்களில் மட்டும்தான் இருக்கு."

"இன்னொரு இல்லையா?"

"பெரும்பாலும் இல்லை."

"ஆக, விதிவிலக்குகள் இருக்கலாமில்லையா?"

"இருக்கலாம்."

"இப்போ என்னையே எடுத்துக்கங்க. நான் ஒரு பொண்ணை ஏமாத்தக் கூடியவனா? என்னோட நீங்க பழகியிருக்கீங்க. நான் ஒரு பொண்ணை மனசார விரும்புறேன்னு சொன்னா அது தப்புன்னு சொல்லுவீங்களா?"

கணபதி ராம் புரிந்துகொண்டதைப் போல சட்டென்று நிமிர்ந்தார்.

"ஸ்டீபன், நீங்க என் கருத்து கேக்கறதுக்காக வரலைன்னு நான் நினைக்கிறேன். கொஞ்சம் வெளிப்படையா பேசினா நல்லது."

"ஆமாம் சார். நாங்க உங்க கருத்து கேக்க வரலைதான். ஆனா, சம்மதம் கேக்கறதுக்காக வந்தோம்."

"எதுக்கு சம்மதம்?"

"நான்... வந்து... விஜியை கல்யாணம் பண்ணிக்கிறதுக்கு..."

"என்னது?" துல்லியமாக அதிர்த்தார்.

"ஆமாம் சார். நானும், விஜியும் நேசிக்கிறோம். உங்க பொண்ணை விபரமா சொல்வா. இப்படி திடீர்னு விஷயத்தைக் கேட்டதில் உங்களுக்கு அதிர்ச்சியா இருக்கும். மேற்கொண்டு தயவு செஞ்சி நீங்க எதையும் இப்ப சொல்ல வேணாம். நிதானமாக யோசியுங்க. நாளைக்குக் காலையில் வாரேன். அப்போ உங்க நல்ல முடிவைச் சொல்லுங்க."

கணபதி ராம் அதிர்ச்சியில் இருந்து மீண்டு முதல் வார்த்தை பேசுவதற்கு அவகாசம் கொடுக்காமல் படபடவென்று சொல்லிவிட்டு, சிவாவை இழுத்துக்கொண்டு நான் வெளியேறி விட்டேன்.

மறுநாள் காலையில் கொஞ்சம் நடுக்கத்துடன் போனோம். கணபதிராம் முகத்தில் இருந்து அவர் எடுத்திருக்கும் முடிவைப் படிக்க முடியவில்லை. ரொம்ப அமைதியாக இருந்தது அவர் முகம்.

அதனாலேயே எனக்கு பயமாக இருந்தது.

உட்கார்ச் சொன்னார்.

நேற்று போலவே காப்பி கொண்டு வரச் சொன்னார்.

கொண்டு வந்து கொடுத்த விஜியைப் பார்த்தார்.

"ஏம்மா, நீ 'ஸ்டீபர்' வரைக்கும் போகணும்னு சொன்னியே? நாங்க பேசிக்கிட்டு இருக்கோம். நீ போயிட்டு வாம்மா."

தன்னைக் கட்டாயமாகத் தவிர்க்கிறார் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட விஜி-மறுப்பெதுவும் சொல்லாமல் தன் கைப்பை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டுச் செல்லும் வரை காத்திருந்த கணபதிராம்- பிறகு என் பக்கம் திரும்பினார்.

"ஸ்டீபன், இப்போ வெளிப்படையா சில விஷயங்களை உங்க கிட்டே பேச விரும்பிறேன். உங்களுக்கு தர்மசங்கடம் ஏற்படலாம். அதுக்காக நீங்க தப்பா எடுத்துக்கக் கூடாது. வேணும்னா உங்க தண்பரை அனுப்பிடலாம். நாம் மட்டும் பேசலாம்" என்றார்.

உடனே எழுந்துகொண்ட சிவாவின் கையைப் பிடித்து நான் மறுபடி உட்கார் வைத்துவிட்டு, "சார் இவன் என்னோட தெருக்கமான நண்பன். இவனுக்கு என்னைப் பத்தி எல்லாம் தெரியும். எல்லாம் தெரியலாம். தப்பில்லை. நீங்க எது வேணும்னாலும் இவனை வச்சிக்கிட்டே பேசுங்க" என்றேன்.

"சரி ஸ்டீபன், என் பொண்ணுக்கிட்ட நான் ரெண்டு மணி நேரம் பண்பிட்டுப் பேசினேன். 'ஏம்மா, இது வெறும் வயசுக்கான சலசலமில்லையே... நல்லா யோசிச்ச தெளிவாத்தான் இந்த முடிவை நீ எடுத்திருக்கியா?'ன்னு கேட்டேன். 'ஆமா'ன்னு சொன்னா, உங்க நேசிப்பில் நீங்களும் குழப்பமோ, தயக்கமோ இல்லாம உறுதியாத்தான் இருக்கீங்களா?"

“ஆமாம் சார். அதுவ உங்களுக்கு எந்த சந்தேகமும் வேண்டாம். விஜயை நான் மனப்பூர்வமாக விரும்புகிறேன். வார்த்தையாக சொல்றது கூட தன்னையில ஒரு கையளவு அள்ளிக் கொட்டி அதை கூட்டுனு சொல்ற மாதிரிதான். உண்மையான மன உணர்வுகளுக்குப் பொருத்தமாக எந்த மொழியிலேயும் சத்தியமான வார்த்தைகள் இல்லை.”

கணபதி ராம் சிரித்துக்கொண்டார்.

“இது காதல் மயக்கத்துல சொல்ற மிகையில்தான் சார்.”

“சரி... சரி. என் மகனோட எதிர்காலம் பத்தி போட்டு வெச்சிருந்த திட்டம் என்னன்னும் உங்களுக்கு நான் சொல்லியாகனும். அவனுக்கு ஒரு முறைப் பையன் இருக்கான். தினகரனு பேரு ‘கம்ப்யூட்டர் சயின்ஸ்’ படிச்சிட்டு டெல்லியில ஒரு பெரிய கம்பெனில நல்ல பதவில இருக்கான். கைநிறைய சம்பளம்.

கம்பெனியில பங்களா மாதிரி தனி வீடு கொடுத்திருக்காங்க. கார், போன் என எல்லா வசதிகளும் செய்திருக்காங்க. விஜயைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கவும் இஷ்டம் உண்டு. அவனுக்குக் கட்டிக் கொடுக்கலாமனுதான் நாங்களும் இருந்தோம். இந்த சூழ்நிலையில் உங்க காதல் வளர்ந்திருக்கு. ரெண்டு பேரும் அதுவ அசைக்க முடியாத உறுதியோட இருக்கீங்க.

தீங்க விரிஸ்தவர். அவ இன்னு. ஆனா, இந்த மத வித்தியாசத்தை கட்டிக் காட்டி மறுப்பு சொல்ல நான் விரும்பலை. இந்த நிமிஷம் உங்களுக்கு வேலை எதுவும் இல்லை. நான் உங்களைப் பொருளாதார ரீதியிலே தினகரோட ஒப்பிட்டுப் பார்க்கத்தானே வேண்டியிருக்கு. உங்களைக் கல்யாணம் செய்துக்கிறதால என் பொண்ணு அருமையான ஒரு எதிர்காலத்தை இழக்கறதுங்கறது பெத்தவங்களுக்குக் கொஞ்சம் சங்கடம் தர்ற விஷயம்தானே ஸ்வபன்?”

கணபதிராம் இதமாக, அமைதியாகப் பேசினாலும்- அவர் பேச்சில் இருந்த உண்மைகள் என்னைத் தாக்கின.

“தீங்க தினைக்கிறது ரொம்ப நியாயம் சார். நான் இப்போ

கொழுப்பு குறையலாமா?

ஒவ்வொரு பெண்ணும் விளையில் பருவ வயதை எட்ட வேண்டும் என்று ஆசைப்படுவார்கள். அந்த வயதை எட்டியவுடன் அப்படியே ஆயுளுக்கும் அதே வயதில் இளமையுடன் இருக்க வேண்டும் என்றும் விரும்புவார்கள்.

ஆனால், பிரச்சினை அக்குதலன் தொடங்குகிறது. எனவே உடல் ஆரோக்கியத்தைப் பிரதிபலிக்கும் முக்கிய அம்சங்களான சரியான எடை, உருவ

அமைப்பு, மொழக்கு சரவீதம் ஆகியவற்றை நாம் புரிந்துகொள்வோம்.

வித்தியாசம்

அதிக உடல் எடை மற்றும் அதிக உடல் எடை ஆகியவை பொதுவாக ஒன்று என்று கருத்து நிலவுகிறது. இரண்டிற்குமான அத்தியாயம் ஒன்றல்ல. அதிக எடை என்பது கொழுப்பு, எலும்பு, தசைகள் உள்ளிட்ட அனைத்து கலங்களின் கருதல் எடை. அதே உடல் எடை என்பது உடல் கொழுப்பின் அளவைக் கருதல் எடை. அதே உடல் எடையின்றி அதிக உடல் எடையுடன் இரண்டு வகையாக.

உடல்விற்பி செய்வதற்குத் தசைகள் அதிகம் இருப்பதால் அதிக எடை உடல் எடைப்படுவார்கள். அதேபோல் அதிக உடல் எடையின்றி அதே உடல் எடை உடல் இருப்பதும் சாத்தியம்.

கொழுப்பானும் உட்காந்த நிலையிலேயே வேலை செய்ய வேண்டிய வர்க்கு உடலில் இருப்பவர்கள் இந்த பிரிவில் வருவார்கள். எனவே, அதே உடல் எடை கொண்டவர்கள் அதிக உடல் எடைப்படும், அதிக எடை கொண்டவர்கள் அதிக உடல் எடைப்படும் இருப்பதைக் காணலாம்.

அதிக உடல் எடைப்படும் இருப்பதைக் காணலாம். உடல் கொழுப்புடன் இருக்கும் 25 சதவீத ஆண்கள் மற்றும் 30 சதவீத பெண்கள் அதிக உடல் எடை கொண்டவர்களாகக் கருதலாம். பெண்கள் 15 சதவீதக்குட்பட்ட எடையைவிட சற்று குறைவாக இருக்க வேண்டியது உடனடி.

பெண்வகின் உடல் ஆரோக்கியத்திற்கு தேவையான குறைந்த 18 உடல் எடை 12 சதவீதம். சராசரியான உடல் கொழுப்பு 22 முதல் 25 சதவீதம். பெண்கள் உடலில் கொழுப்பு 14 சதவீதத்துக்கும் கீழே குறைந்ததால் எந்தப் பருவம் இல்லை. சராசரி உடல் கொழுப்பு சதவீதம் அதிகரித்தாலும், மிகக் குறைந்த உடல் கொழுப்பு சதவீதம் இருத்தாலும் கருதாதுப் பிரச்சினைகளுக்கு விரிவுபடுத்தும்.

கேட்டது உங்களோட சம்மதம் மட்டும்தான். நீங்க சம்மதிச்சதுக்கு அப்புறம் அடுத்த வாரமே கல்யாணத்துக்கு நான் பார்க்கச் சொல்லமாட்டேன் சார் நான். எனக்குன்னு ஒரு அடிப்படை ரொம்ப அவசியமா தேவை சார். உங்க மகளை வச்சி குடித்தனம் பண்ணுறதுக்குண்டான பொருளாதார தகுதி ஒண்ணு கண்டிப்பா தேவை. அந்த தகுதியை நான் உருவாக்கிக்கிட்ட துக்கு அப்புறம்தான் கல்யாணத்துக்கு உங்களை நான் பார்க்கச் சொல்வேன்."

"அப்படியா? அந்த தகுதியை எப்படி உருவாக்கிக் கொடுப்போம் யோசனை எப்படி?"

"நான் வேலைக்காக ரொம்ப தீவிரமாக முயற்சிகள் செய்கிறேன். சென்னை புறப்பட்டுப் போறதா இருக்கேன். அங்கே என் சொந்தக்காரங்க வீடு இருக்கு. அவங்க வீட்டை தங்கிக்கிட்டு இன்னும் தீவிரமான முயற்சிகள் செய்வேன். அரசாங்க உத்தியோகம் இல்லைன்னா தனியார் உத்தியோகம். இது ரெண்டும் இல்லைன்னா ஏதாவது ஒரு வகையில் நல்ல வருமானம் வரற மாதிரி ஒரு கய தொழில். இப்படி ஏதாவது ஒரு விதத்தில நான் 'செட்டில்' ஆகிட்டு அதுக்கப்புறம்தான் விஜியை கல்யாணம் செய்துக்கிறதா இருக்கேன். இதைப் பத்தி நாங்க ரெண்டு பேரும் ஏற்கெனவே பேசுறாக்கோம். அதுவரைக்கும் விஜி காத்திருப்பா. விஜி காத்திருக்கிறதுக்கு நீங்க அனுமதி கொடுக்கணும்."

கணபதிராம் தனது வழுக்கைத் தலையை வேசாகத் தடவிக்கொண்டு யோசித்தார்... நிமிர்ந்தார்.

"உங்களோட அணுகுமுறையும், நம்பிக்கையும் எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு. நீங்க சொன்னபடி ஏதாவது ஒரு வகையில் நீங்க 'செட்டில்' ஆகிட்டு திரும்பற வரைக்கும் என் மக மட்டமில்லை. நாங்களும் காத்திருப்போம் யங் மேன்" என்று எழுந்து என் கையைப் பற்றி உற்சாகமாகக் குலுக்கினபோது எனக்குச் சிலிர்த்தது.

"சார், நான் நாளைக்கே சென்னைக்கு புறப்படறேன்."

"சந்தோஷம். ஒரு யோசனை நான் சொல்லலாமா?"

"சொல்லுங்க சார்."

"உங்க நோக்கமும், தீவிரமும் கொஞ்சமும் குறையக் கூடாதன்னு நான் நினைக்கிறேன். நீங்க நினைக்கிற மாதிரி 'செட்டில்' ஆகிற வரைக்கும் நடுவுல நீங்களும், விஜியும் சந்திக்காம- உங்கம் எதுவும் போட்டுக்காம இருந்தீங்கன்னா இன்னும் சீக்கிரமா உங்க லட்சியத்தை உங்களால சாதிக்க முடியும்னு நான் நினைக்கிறேன்."

"தீவிரமா சார். கோவிலுக்குப் போறதுக்காக மனசைக் கூட்டுப்படுத்தி பலவிதமா விரதம் இருக்கிறதில்லையா? அந்த மாதிரி இது காதலுக்கான விரதம் சார். நீங்க சொன்ன மாதிரி அவரை சீக்கிரமா சந்திக்கணுங்கற துடிப்பு என் செயல்களை இன்னும் தீவிரப்படுத்துங்கிறது உண்மைதான் சார்" என்றேன். நானும், சிவாவும் சந்தோஷ முகங்களோடு வெளியேறி மெதுவாக நடந்தோம்.

"எப்படி, உங்க வீட்டை எப்போ விஷயத்தைச் சொல்லப் போறே?" என்றான்.

"எங்க அப்பாவும் இவர் மாதிரியேதான் யோசிப்பார் சிவா. இந்த மாதிரி நான் ஒரு பெண்ணைக் காதலிக்கிறேன்னு சொன்னா, 'கல்யாணம் பண்ணி குடித்தனம் பண்ணுறதுக்கு எனக்கு தகுதி இருக்கா?'ன்னுதான் அவரும் கேட்பார். தகுதியை ஏற்படுத்திகிட்டு வந்து அவர்கிட்டே சொன்னாப் போதும்னு நான் நினைக்கிறேன்."

விஜியோட அப்பா சம்மதிக்கிறதுதான் பெரிய விஷயம். அவரே சம்மதிக்கட்டார். நாளைக்கு எங்க அப்பாவே மறுத்தாக்கூட அவரை எதிர்த்துக்கிட்டு காதலை நிறைவேத்தற தைரியம் எனக்கு இருக்கு சிவா" என்றேன்.

வீட்டில் வேலை தேடி சென்னை செல்வதாக மட்டும் சொல்லிப் புறப்பட்டேன்.

பஸ் நிலையத்திற்கு சிவாவும், விஜியும் வந்திருந்தார்கள். ராணிமுத்து மார்ச் 1, 2010

எங்களைத் தனிமையில் விட்டு- சிவா 'பிஸ்கெட் பாக்கெட்' வாங்கி வருவதாகச் சொல்லி விலகினான்.

விஜயின் முகத்தில் உற்சாகமே இல்லை.
"விஜி, நான் புறப்படறப்போ நீ உம்முன்னு இருந்தா எனக்கு பொய் கஷ்டமா இருக்கும். நம்ம வாழ்க்கையை நோக்கி நான் எடுத்து வைக்கிற முதல் அடிதானே இந்தப் பயணமும், பிரிவும். பேசில்... நீ எப்பவும் போல சிரிச்சுக்கிட்டு இருக்கணும்."

"ஸ்டப்பன், நான் ஒண்ணு சொல்றேன். தினகரைப் பத்தி உங்கிட்ட எங்க அப்பா சொன்னதை அப்படியே மனசுல வச்சிக்க வேணாம். எல்லாருக்கும் அவ்வளவு சம்பளத்துல, அவ்வளவு வசதிகளோடு வேலை கிடைக்காது.

எனக்கு அவ்வளவு ஆடம்பரமான வாழ்க்கை வேணாம். சொந்தமோ, வாடகையோ ஒரு வீடு. கிழியாத துணிமணி. பசி உணராம சாப்பாடு. இது போதும். இதுக்கு வழி தர்ற ஒரு வேலை உங்களுக்குப் போதும் ஸ்டப்பன். நிம்மதியும், சந்தோஷமும் பணசிலதான் இருக்கேயொழிய பணத்தில் இல்லை.

வாசல் தெளிச்சி கோலம் போடுறதுக்காக நான் என் வீட்டுக் கதவை திறக்கற ஒவ்வொரு தாளும் வாசல்ல நீங்க வர்றீங்களன்னு எதிர்பார்ப்போட பார்த்துக்கிட்டு இருப்பேன். அதை மனசுல வெச்சிகிட்டு சிக்கிரம் வாங்க ஸ்டப்பன்."

விஜி புன்னகைத்தான்.

ஈறு தெரியும் அந்தப் புன்னகை முகத்தைப் பார்த்தபடி நான் புறப்பட வேண்டிய பஸ்சில் ஏறிக்கொண்டேன்.

8

பஸ் குன்னூர் பஸ் நிலையத்தில் மீண்டும் இளைப்பாறியது.

நான் இறங்கி மறுபடி ஒரு சிகரெட் பற்றி எண்ணிமுத்து மார்ச் 1, 2010

வைத்துக்கொண்டேன்.

வாழ்க்கைக்காக, காதலுக்காக ஒரு விரதம் என்ற உணர்ச்சி பூர்வமாக விஜயின் அப்பாவிடம் நான் சொல்லிவிட்டேன். யொழிய... கடந்து சென்ற இந்த பதினான்கு மாதங்களில் நான் பட்ட அவஸ்தை!

ஒரே ஒரு முறை கூட கடிதம் எழுதவில்லை நான் அவனிடமிருந்தும் கடிதம் இல்லை. அந்தக் கட்டுப்பாடு நாங்களை விதித்துக் கொண்டதுதான் என்றாலும், நான் மற்றும் ஒரு கடுமையான கட்டுப்பாட்டை விதித்திருந்தேன்.

அது- விஜிக்கு மட்டுமில்லை, என் அப்பாவுக்கு, சிவாவுக்கு என்று யாருக்குமே சென்னையில் நான் இருந்த விலாசத்தை தெரியப்படுத்தவில்லை.

‘ஏதாவது ஒரு வகையில் ‘செட்டில்’ ஆகி என் முதல் சொந்த சம்பாத்தியத்தைக் கையில் பார்க்கும் வரை நான் ஒரு அநாதை’ இது மனதில் நானே எழுதிக்கொண்ட வேதம்.

அப்படியே இருந்தும் சாதித்துவிட்டேன்.

சென்னையில் மூன்று மாதங்களில் என் லட்சியத்தை நிறைவேற்றிவிட முடியும் என்று நம்பி இருந்தேன்.

சென்னையில் எனக்கு சொந்தக்காரர்களின் வீடு இருப்பதாக கணபதிராமிடம் நான் சொன்னது ஒரு பொய். ஒரு நண்பனோடு தங்கப் போவதாக என் அப்பாவிடம் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டதும் ஒரு பொய்.

கையில் ஆயிரம் ரூபாய் பணத்துடனும், அசாத்திய நம்பிக்கையுடனும் நான் சென்னையில் கால் வைத்தேன்.

மாம்பலத்தில் மாத வாடகைக்கு ஒரு அறை பிடித்துக்கொண்டு என் முயற்சிகளைத் தொடங்கினேன். அந்த அறை இருந்த தெருவில்- பிரபலமான ஒரு வக்கீலின் அறிமுகம் ஒரு காலை ‘வாக்கிங்’இன்போது கிடைத்து... அவரிடம் பகுதி தேர் ‘டைப்பிஸ்ட்’டாக சேர்ந்துகொள்ளவே நான்கு

மாதங்களாயிற்று.

கொஞ்சம் ரூபாய்கொடுத்தார். அது அறை வாடகைக்கும், அரை வாரிசு சாப்பிட்டிருக்கும் சரியாகப் போயிற்று. கல்யாணத்திற்குத் தகுதி சொல்லும் வேலையோ, வருமானமோ அது அல்லவே!

பத்திரிகையில் வந்த விளம்பரத்தைக்கூட விடாமல் மீண்டும் பிடித்து, நூலகமே பழியாகக் கிடந்து புத்தகங்கள் படித்து, தேர்வுக் தேர்வுகளுக்குச் சென்று, நல்ல செய்தி கொண்டு வரும் தயக்கமற்றவனாக தினமும் தவமிருந்து... வருத்தம் சொல்கிற கம்பெனிகளின் கண் துடைப்பு அழைப்புகளையே மீண்டும் மீண்டும் கொடுத்தாலும்... சோர்வடையாமல் மீண்டும் முயன்று.

ஒரே ஒரு ஓடிப் போனதை என்னாலேயே நம்ப முடியவில்லை.

இந்த ஒரு வருடத்தில் எனக்கிருந்த எக்கச்சக்கமான நேரத்தால் இலக்கியக் கட்டங்கள், கவிபரங்கங்கள் என்று சென்றதில் சில தனி தனிப்பாட்கள் கிடைத்தார்கள்.

அவர்களில் ஒருவர் முருகப்பன்.

அவர் பத்திரிகை திருபர், பலவிதமான பேட்டிகள், கட்டுரைகள் பல பத்திரிகைகளுக்கு எழுதுபவர். கம்மா இருந்த நான் அவருக்கு உதவிகள் செய்வேன். அவர் பேட்டி கண்டு கொண்டு வரும் கேள்விகளைப் போட்டு- அப்படியே தாளில் எழுதிக்கொடுக்க, அவர் அதை திருத்தம் செய்து பத்திரிகைகளில் கொடுப்பார்.

ஒரு முறை தொழிலதிபர் செல்லமுத்துவை பேட்டி காண சென்ற போது, என்னையும் உடன் அழைத்துச் சென்றார். என்னை அறிமுகப்படுத்தினார். செல்லமுத்து பேட்டியின் போது நானும் நடுவில் புருத்து கேட்ட சில கேள்விகளுக்கும் பதில் சொன்னார். என்னை உன்னிப்பாகப் பார்த்தார். என்னைப் பற்றி விசாரித்தார்.

பேட்டி முடித்து புறப்பட்டபோது- மறுநாள் காலையில்

அவருடைய அலுவலகத்திற்கு வந்து தன்னைப் பார்க்குமாறு என்னிடம் சொன்னார்.

நான் போனேன்.

"என்னோட கம்பெனி தலைமை அலுவலகத்தில் சில தில்லுமுல்லு நடக்குது. அதை யார் செய்றாங்க, எப்படி செய்றாங்கன்னு எனக்குத் தெரியலை. உன்னை அந்த ஆபீஸ்ல நான் ஒரு பியூனா சேர்க்கிறேன். நீ பத்தாவது வரைக்கும் படிச்சிருக்கிறதா சொல்லு. அதே மாதிரியே விண்ணப்பமும் திரப்பித் தா.

நீ அங்கே சாதாரணமா நடந்துக்கோ. ஒரு பியூனுக்கு எல்லா இடத்திலேயும் துழையற உரிமை கிடைக்கும். ஊழல் செய்யற புள்ளிகளுக்கு நிச்சயம் உன் உதவியும் தேவைப்படும். அவங்களுக்கு ஒத்துழைக்கிற மாதிரி நடி. நடிச்சி, நடக்கிற ஊழல்களைப் பத்தி சரியா தெரிஞ்சிவிட்டு வந்து என் கிட்ட சொல்லு.

இதை நீ சரியா செய்துட்டா உனக்கு சரியான பதில் மரியாதை நான் செப்டேன். எனக்கென்னவோ உன்னால இதை துணிச்சலா செய்ய முடியும்னு பட்டுது" என்றார்.

எனக்கு அந்த சவால் பிடித்திருந்தது.

உடனே சம்மதித்தேன். அவர் ஏற்பாட்டின்படி நுங்கம்பாக்கத்தில் இருந்து அவருடைய தலைமை அலுவலகத்தில் பியூனாக துழைந்தேன்.

ஒரு மாதம் அவர் கொடுத்த பணியை என்னால் சரியாகச் செய்ய முடிந்தது.

ஒரு உதவி மேலாளர் தலைமையில் நான்கு பேர் குழு செய்து கொண்டிருந்த ஊழல்களை ஆதாரக் காகிதங்களோடு அவரிடம் சென்று அம்பலப்படுத்தினேன்.

ஒரே நாளில் அந்த நான்கு பேர்களின் சீட்டுகளும் கிழித்தன. மொத்த அலுவலகத்தில் நூற்றிப் பதினாறு தலைகளும் என்னைப் பிரமிப்புடன், மாரியாதையுடன் பார்த்தன.

அத்தனை பேர் முன்னிலையிலும் சொன்னார் செல்ல ராணிமுத்து மார்ச் 1, 2010

முக்தி

"இந்த கம்பெனியில் இன்னையிலே இருந்து வந்தவன் உடையான் உதவி மேலாளர்."

கைதட்டினார்கள். கை குலுக்கினார்கள்.

முப்பதாயிரம் சம்பளம். மற்ற வசதிகளும் உண்டு.

வேலைக்கான உத்தரவை என்னிடம் தத்தார் செல்லமுத்து. கைகளைத் தொட்டெழுத்து பெற்றுக்கொண்டேன்.

உடனே ஊட்டி புறப்படும் உத்வேகத்தை மேலும் கட்டுப்படுத்தி, முதல் மாத சம்பளம் வாங்கும் வரை காத்திருந்து பெற்றுக்கொண்ட பிறகுதான் கோவைக்கு ரெயிலேறி, கோவையில் பஸ் ஏறி...

இந்தா குன்னுரை விட்டுப் புறப்பட்ட பஸ்- ஊட்டியை இடக்கி தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது.

ஊட்டியில் என்னை அத்தனை பேரும் விழிகளை உயர்த்திப் பார்க்கப் போகிறார்கள். அப்பா என்னைக் கண்டதும் கண் கலங்கப் போகிறார். கூரை தலையில் இடிக்க- சின்ட்ரெல்லா கதிகடப் போகிறார். சிவா என் கையைப் பற்றி வலிக்கும் வரை குலுக்கப் போகிறான். 'யு ஹேவ் டன் இட் யங் மேன்' என்று சொல்லப் போகிறார் கணபதிராம்.

விஜி...

விஜி என்ன செய்வான்? கற்றிலும் யார் இருப்பதையும் பொருட்படுத்தாமல் ஓடி வந்து என்னைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொள்வானா, கண்கள் திரையிட- ஈது தெரிய முன்னகை சித்தி- தன் தந்தக்கை நீட்டி என் கை பற்றி பாராட்டப் போகிறானா? சந்தோஷத்தின் எல்லையில் அழுகை என்னை ரீதியில் என் மார்பில் சாய்ந்து செல்லமாக குத்தி 'ஓ'வென்று அழப் போகிறானா?

மலைப்பாதைதான் என்றாலும், இந்த பஸ் இன்னும் வெஞ்சம் வேகமாகப் போகக்கூடாதா?

கச்சே!

ராணிமுத்து மார்ச் 1, 2010

உண்டியில் இறங்கியதும் லேசான தூறலில் நனைவதைப் பொருட்படுத்தாமல், நேராக என் வீட்டிற்கு ஒடினேன். ஆமாம் உண்மையாகவே ஒடினேன்.

பார்த்தவர்கள் நான் மழையில் மேலும் நனையாமல் சென்று சேர்வதற்காக ஓடுவதாகத்தான் நினைத்திருப்பார்கள்.

வீட்டின் அழைப்பு மணியை அழுத்திவிட்டு, என்னை ஆகவாசப்படுத்திக்கொண்டேன்.

அவசரமாக மூச்சு விட்டேன்.

கதவு திறந்து சிண்ட்ரெல்லாவுக்கு- என்னை நான்தான் என்று சில விநாடிகள் கழித்து புரிந்ததும், "அண்ணா!" என்று கத்திய கத்தலில் தெரு முழுக்க பதறியிருக்கும்.

அவள் முகத்தில் அவசர ரத்தம் பாய்ந்து சிவந்தது.

"அண்ணா! அண்ணா!" என்கிறாள். அடுத்த வார்த்தையே வரவில்லை.

நான் உள்ளே வந்து, அவள் கைகளைப் பிடித்து, தலையைத் தடவி, "எப்படி இருக்கே சிண்ட்ரெல்லா! வந்துட்டேன். நல்ல சேதியோட வந்துட்டேன். அப்பாவையும் வச்சிக்கிட்டு சொல்றேன். எங்கே அப்பா?" என்றேன்.

"ஒரு சாவு வீட்டுக்குப் போய் துக்கம் விசாரிச்சிட்டு வந்தார். 'பாத்ரூம்'ல குளிச்சிக்கிட்டிருக்கார்."

நான் அவளை சத்தம் செய்யாதே என்று உதட்டில் விரல் வைத்துக் காட்டிவிட்டு, குளியலறை வாசலுக்குப் பூனை போல நடந்து வந்து நின்றேன்.

குரலை சற்றே மாற்றி, "பார் சார் அது... 'பாத்ரூம்'ல இவ்வளவு நேரமா குளிக்கிறது? சீக்கிரம் வாங்க. நாங்க போலீஸ்காரங்க வந்திருக்கோம். உங்க மேல ஒரு விசாரணை" என்றேன்.

நம்மை அறிவோம்

* நம் உடம்பில் ஏழு 'பார் சோப்பு'கள் தயாரிக்கும் அளவுக்கு கொழுப்பு உள்ளது.

* சிறு ஆணியைச் செய்யக் கூடிய அளவு இரும்பு இருக்கிறது.

* சிறிய பிரங்கிக் குண்டை வெடிக்கச் செய்வதற்கு அளவுக்கு பொட்டாசியம், மத்தியம் உள்ளன.

* துத்தி நீள கவருக்கு மூன்று அடிக்கும் அளவு கண்ணாம்பு உண்டு.

* ஒரு விநாடியில் ஒன்றரை கோடி ரத்த சிவப்பணுக்கள் உருவாகின்றன; அழிவின்றன.

* சராசரியாக வாழ்நாளில் 81 ஆயிரம் லிட்டர் உமிழ்நீர் உருவாகிறது.

* உண் புருவத்தில் சுமார் 100 முடிகள் இருக்கும்.

* நாக்கில் 8 ஆயிரம் கணை மொட்டுகள் உள்ளன.

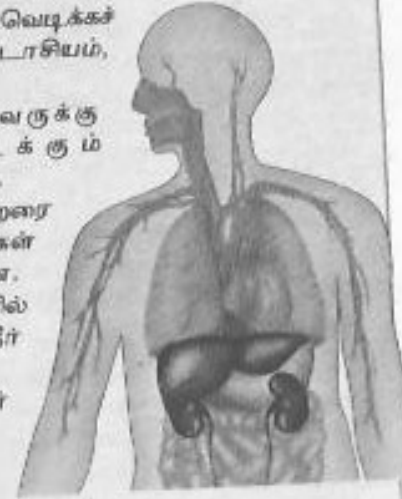
* உடலில் 72 ஆயிரம் நரம்புகள் உள்ளன.

* மனிதனின் பலம் வாய்ந்த தசை நாக்கு.

* குழந்தை பிறப்பதற்கு ஏழு வாரங்கள் முன்பிருந்தே கைரேகைகள் உருவாகின்றன.

* நம் உடம்பில் 216 எலும்புகள் உள்ளன.

- தேனி எஸ்.மாரியப்பன்.

“விசாரணையா? போலீசா? யாரு? இருங்க இதோ வந்துட்டேன் என்ற என் அப்பாவின் குரலில் பதற்றம் தெரிந்தது.

இரண்டு நிமிடங்களுக்குப் பிறகு இடுப்பில் ஈரத்துண்டுடன் அப்பா கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வந்து... என்னை பார்த்து திகைத்து, “டேய்! ஸ்டீபன், நீயா?” என்றார், வாழ்வினாறு.

“நான்தான் அப்பா. வாங்க... உன்னே உட்கார்ந்து பேசலாம்.” உட்கார்ந்து பேசினோம்.

ஒரு வருடத்துக் கதைகளைப் பரிமாறிக்கொண்டோம். என் வேலை உத்தரவை அப்பா கண் கலங்கப் படித்துப் பார்த்தார். “வைராக்கியமான பயடா! அதுக்காக ஒரு கடுதாசி கூட போடாம இப்படி தவிக்க வச்சிட்டியே! நீ யாருக்கும் கடிதம் போடறதா இல்லைன்னு சிவா சொன்னதும் துடிச்சிப் போயிட்டோம்” என்றார்.

நான் முகம் கழுவி- உடை மாற்றி, “சிவாவைப் பார்த்துட்டு வந்துட்டேன்” என்று சொல்லிவிட்டு... சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு விரைந்தேன்.

அதே கடையில்- அதே கல்லாவில் உட்கார்ந்திருந்த சிவதாஸ்- நான் சைக்கிளில் இருந்து இறங்கும்போதே பார்த்துவிட்டு உற்சாகமாக எழுந்து ‘சாக்லேட்’டுகள் நிரப்பி வைத்திருக்கும் ‘மினாஸ்டிக்’ டப்பாக்களைத் தட்டி விட்டுவிட்டான்.

“ஸ்டீபன், எப்ப... எப்படா வந்தே?” என்றான், உணர்ச்சி பெருக்குடன்.

“இப்பதான் ஒரு மணி தேரமாச்சி. எப்படி இருக்கே சிவா? கல்யாணம் எதுவும் பண்ணிக்கிட்டியா?” என்று கேட்டபடி அமர்ந்தேன்.

“இல்லைப்பா... யாரும் பொண்ணு தரமாட்டேங்கறாங்க. அதை விடு. நீ எப்படி இருக்கே? எங்கே இருக்கே? என்ன பண்ணுறே?”

நீ! ஸ்டீபன் என்டர்பிரைசஸ்னு ஒரு பெரிய கம்பெனிடா கம்பெனையில் அறில் உதவி மேனேஜர். முப்பதாயிரம் சம்பளம். தனக்கே வீடு ‘பைக்’ தந்திருக்காங்க. முதல் மாச சம்பளம் கையில் கொடுத்தாங்க. உன்னைப் பற்றித் தான் ஊட்டி வரணும்னு ஒரு வைராக்கியம். எந்தாள்தான் வாங்கினேன். தேத்து புறப்பட்டேன். இன்னைக்கு வந்துட்டேன். சரி, புறப்படு என்னோடு.”

“எங்கே?”

“நான் உன்னை எங்கே கூப்பிடுவேன்னு உனக்குத் தெரியாதா? கம்பெனிடாம் உன்னையும், என்னையும் வச்சிக்கிட்டுதானே அங்குள்ளுக்குப் பேசினார். அவர்கிட்ட சொன்னபடி நான் உத்தரவை- உன்னையும் வெச்சிக்கிட்டு அவரிடம் கம்பெனத்தானே நல்லா இருக்கும்.”

“அந்தல்லாம் சரிதான். துடுதிப்புன்னு கூப்பிட்டா எப்படி? உன்னை அப்படியே போட்டுட்டு எப்படி வர்றது?” என்றான் தான்.

“என்னடா! பைபனைப் பார்த்துக்கச் சொல்லிட்டு வந்ததில்லையா நீ? அரை மணி தேரத்தில் வந்துடலாம். சைக்கிளில் வேகமாக போயிட்டு வரலாம், வா!”

“சைக்கிளையா? சைக்கிளையே மதுரைக்குப் போயிட்டு வந்துடலாம் நீ?”

“மதுரையா?”

“ஆமாம். தெரியாதா? சின்ட்ரெல்லா சொல்லலையா? கம்பெனிடாமுக்கு இங்கேருந்து மதுரை கலெக்டர் ஆபீசுக்கு மாற்றலாகி ஏழெட்டு மாசமாச்சே. அவர் வீட்டை காலி பண்ணிக்கிட்டுப் போறதுக்கு நான்தான் உதவி செய்தேன்.

நீ ஊட்டி வந்ததும் உன்னை மதுரைக்கு வரச் சொல்லி அவரும் சொன்னாரு. விஜியும் சொன்னாங்க. உனக்கு அதையெல்லாம் தெரிவிக்கலாம்னா, நீதான் படு வீம்பா தொடர்பே இல்லாம இருந்துட்டே என் ஒழுத்தனோடு மட்டுமாவது கடித போக்குவரத்து வெச்சிருந்தா அப்போதைக்கப்போ விவரம் எழுதி இருப்பேன்.

ரானிமுத்து மார்ச் 1, 2010

பெரிசா என்கிட்டயும் வீம்பு பார்த்துட்டே நீ."

"ஒரு வைராக்கியம்தான்."

"நல்ல வைராக்கியம் போ. ஆனது ஆயிடுச்சி. ரெண்டு நாள் பொறுத்துக்கோ. சனிக்கிழமை புறப்படலாம். ஞாயிற்றுக்கிழமை எனக்கு கடை லீவு. அன்னைக்கு மதுரையில் அவங்களைப் பார்த்துட்டு வரலாம். என் அண்ணன் இப்ப இங்கே இல்லை. இருந்தா அவனை கடையை பார்த்துக்கச் சொல்லிட்டுப் புறப்படுவேன்" என்றான் சிவா.

சிவாவையும் அழைத்துக்கொண்டு போவதே எனக்கு உசிதமாய் பட்டதால், மேலும் இரண்டு நாட்கள் என் சந்திப்பு தாமதத்தை எளிப் போட சம்மதித்தேன்.

சிவாவும், நானும் வாய் ஓயாமல் பல கதைகள் பேசத் தொடங்கினோம்.

அன்றைக்கு ராத்திரி- சாப்பாடு முடிந்ததும், "எத்தனை நாள் லீவு போட்டிருக்கே ஸ்டீபன்?" என்றார் அப்பா.

"பத்து நாளைக்குப்பா?" என்றேன்.

"நல்லதாப் போச்சு."

"எதுக்கு?"

"வீர ஞாயிற்றுக்கிழமை கோயமுத்தூர் வரைக்கும் போயிட்டு வரலாம். என்னோட வா."

"என்னப்பா விஷயம்?" என்று நான் கேட்டபோது சின்ட்ரெல்லா முகம் பொத்திக்கொண்டாள்.

"அவ வெக்கப்படறதிலே இருந்தே புரியலையா உனக்கு? அவளுக்கு வரன் பாத்திருக்கேன் ஸ்டீபன். மாப்பிள்ளை கோயமுத்தூர்ல எல்.ஐ.சி. ஆபீஸ்ல வேலையில் இருக்கார். நல்ல குடும்பம். ஒரு பொண்ணு. ஒரு பையன்.

பொண்ணுக்கு இன்னும் கல்யாணமாகலை. மூத்த பையன் இவர். முறையா பொண்ணு பார்க்கலை. ஒரு கல்யாணத்துல அறிமுகமானோம். அங்கேயே சின்ட்ரெல்லாவைப் பார்த்தாங்க.

நான் மாப்பிள்ளையைப் பார்த்தேன். ரெண்டு வீட்டார் பக்
பிடிச்சிப்போச்சு. மேற்கொண்டு கல்யாண சம்பந்தமா விவர
பேச நேர்ல வரச் சொல்லி இருக்காங்க. நீயும் சரியான நே
பார்த்து வந்திருக்கே பாரு. போய்ப் பேசிட்டு வந்துடலாம்
எனக்கு மதுரை போக வேண்டிய துடிப்பு இருந்தாலும்,
குடும்ப கடமைக்கு முக்கியத்துவம் தர வேண்டியது இருந்த
"சரிப்பா" என்றுதான் சொன்னேன்.
ஞாயிற்றுக்கிழமை நானும், அப்பாவும் பஸ்சில் கோவை வ
பழங்கள், பிஸ்கெட்டுகள் வாங்கிக்கொண்டு- ஆட்டோ
ஆர்.எஸ். புரத்தில் இருந்த மாப்பிள்ளையின் வீட்டுக்
சென்றோம்.
மாப்பிள்ளையை எனக்குப் பிடித்தது அவர் தங்கை எங்களு
காப்பி, பலகாரம் கொடுத்தான்.
மாப்பிள்ளையின் அப்பா பல ஊர் கதைகள் பேசிவிட்டு
கல்யாணப் பேச்சுக்கு வந்தார்.
"பொண்ணுக்கு என்ன செய்வீங்க?"
அப்பா தன்னால் இயன்றதைச் சொன்னபோதே அவர்கள்
முகம் ஒரு தினுசாக மாறிவிட்டது.
"பொண்ணு லட்சணமா இருக்காதான். ஆனா, எ
குடும்பத்துக்குன்னு ஒரு கவுரவம் இருக்குதே. நீங்க சொ
தொகை நியாயமா இல்லே."
"என் சக்திக்குதானே நான் செய்ய முடியும்?"
மாப்பிள்ளையும், அவர் அப்பாவும் தனியாக சென்று பத்
நிமிடத்திற்குப் பேசினார்கள்.
பிறகு, அந்த உள் அறைக்கு என் அப்பாவை மட்டும
அழைத்தார்கள். அப்பாவோடு பேசினார்கள்.
அப்பா வெளியே வந்தார்.
"அப்போ நங்க கலைய பேசி 7.30 செய்துட்டு, ரெண்டு
உங்களுடைய உதையப்படுத்தறேன்" என்றார்.
அப்பாவும், நானும் வெளியே வந்து- பஸ் ஏறும் வரை எதுவும்
எல்லிடம் சொல்லவில்லை.

எனக்குப் பிடித்தது அவர் தங்கை எங்களு
காப்பி, பலகாரம் கொடுத்தான்.
மாப்பிள்ளையின் அப்பா பல ஊர் கதைகள் பேசிவிட்டு
கல்யாணப் பேச்சுக்கு வந்தார்.
"பொண்ணுக்கு என்ன செய்வீங்க?"
அப்பா தன்னால் இயன்றதைச் சொன்னபோதே அவர்கள்
முகம் ஒரு தினுசாக மாறிவிட்டது.
"பொண்ணு லட்சணமா இருக்காதான். ஆனா, எ
குடும்பத்துக்குன்னு ஒரு கவுரவம் இருக்குதே. நீங்க சொ
தொகை நியாயமா இல்லே."
"என் சக்திக்குதானே நான் செய்ய முடியும்?"
மாப்பிள்ளையும், அவர் அப்பாவும் தனியாக சென்று பத்
நிமிடத்திற்குப் பேசினார்கள்.
பிறகு, அந்த உள் அறைக்கு என் அப்பாவை மட்டும
அழைத்தார்கள். அப்பாவோடு பேசினார்கள்.
அப்பா வெளியே வந்தார்.
"அப்போ நங்க கலைய பேசி 7.30 செய்துட்டு, ரெண்டு
உங்களுடைய உதையப்படுத்தறேன்" என்றார்.

"தனியாக உயர்ந்த பேசினது அறிமுகப்பா" என்றார்
மாப்பிள்ளை.

"மாமா! தங்கை ஏன், காப்பி கொண்டு வந்து கொடுத்த
மாப்பிள்ளையோடு, தங்கையை நீ பார்த்திருக்கானே?"
அப்பா

"என்ன பொண்ணு அது?"
"மாப்பிள்ளை அதுக்கு முன்னாலே என் மேவிகளுக்கு பதில்
சொல்லு அங்கே போட. தொகை மாட்டும் தான் நமக்குப்
பிடிக்கணும் மத்தாவு இதை மூலம், மாப்பிள்ளை இதெல்லாம்
எனக்குப் பிடிச்சிருக்கா இல்லையா?"

"ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கா, சின்ன ரெல்லாவுக்கு ரொம்ப
ரொம்ப பொருத்தமா இருக்கார். போடிமுத்து! நமக்கு ரொம்ப
நீங்க அதுக்கு கவுரவம் பார்த்துக்கணம் இந்த இடம் அவளுக்கு
அவ்வளவுக்கு தான் ரொம்ப சந்திதான் பாடுவேன்."

"அப்பிபா இந்தக் கல்யாணம் துக்கறது உன் முடிவுலதான்
இருக்கு"

"என் முடிவா?"
"ஆமாம்! தங்கை ஏன், காப்பி கொண்டு வந்து கொடுத்த
மாப்பிள்ளையோடு, தங்கையை நீ பார்த்திருக்கானே?"

"அப்பா!"
"ஆமாம் அங்கே சொன்னது அதான். அந்த வீட்டுப்
பொண்ணை நீ கல்யாணம் செய்துவிட்டாப் போதும். ரெண்டு
கல்யாண செய்வாண்டா பாடுவா பிரிக்கக்கூடாது சொல்றாங்க.
வந்து சன்னன்னு ஒரு வயசா வேணாமன்னு சொல்றாங்க.

அத்து பொண்ணு பின்னா 7 படிச்சிருக்கு. பார்க்க லட்சணமா
ராணிமுத்து மார்ச் 1, 2010

இருக்கு. பொண்ணு கொடுத்து. பொண்ணு வாங்கறது நாட்ட நடக்கிற விஷயம்தான். நீயும் வேலையில் 'செட்டி' ஆகிட்டே உனக்கும் கல்யாணம் பண்ண வேண்டிய வயசுதானேப்பா என்ன சொல்றே ஸ்டீபன்?"

எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

தர்மசங்கடமான சூழ்நிலை. இந்த சந்தர்ப்பத்தில் எந்த காதலையும், எனக்காகவே விஜி காத்திருப்பதையும் சொல்வது நியாயமாக இருக்குமா?

"உன் காதல்தான் உனக்கு முக்கியம். உன் தங்கைக்கு அமைய நல்ல வாழ்க்கை பத்தி உனக்கு அக்கறை இல்லையா?" என்ற கேட்பார்.

"அப்பா, இப்படி திடீர்னு கேட்டா எப்படி? இது என் வாழ்க்கை சம்பந்தப்பட்ட விஷயம். யோசிச்சிதான் என்னால பதில் சொல் முடியும்" என்று நழுவலாக பதில் சொன்னேன்.

"அதனாலதான் ரெண்டு நாள் கழிச்சி முடிவை சொல்றது அவங்கிட்ட நாள் சொன்னேன். நல்லா யோசி. யோசிச்சிட்டு முடிவுக்கு வந்தாப்போதும். ஆனா, என்னைக் கேட்டா இதுயோசிச்சு எதுவுமில்லை. நமக்கு கடவுளா காட்டி இருக்கிற நல்ல யோசனைன்னுதான் சொல்வேன்."

"நானைக்கு நானும், சிவாவும் மதுரை வரைக்கும் போறோம் அங்கே ஒரு பழைய நண்பரைப் பார்க்கறதுக்கு. வந்து உங்கிட்ட விபரமா பேசறேன்பா" என்றேன்.

என்னால் அதற்கு மேல் பேச முடியவில்லை!

10

மறுநாள் நானும், சிவாவும் மதுரைக்கு வந்து சேர்ந்தபோது இரவு எட்டு மணி ஆகியிருந்தது. தன் கடை சிப்பந்தியிடம் கடையின் பொறுப்பை

ஒப்படைத்துவிட்டு என்னோடு புறப்பட்டிருந்தான்.

ஒரு லாட்ஜில் அறை எடுத்து சூட்கேஸ்களை வைத்துவிட்டு முகம் கழுவி, உடை மாற்றிக்கொண்டோம்.

"கலெக்டர் ஆபீஸ்ல இந்த நேரத்திலேயும் யாராவது இருப்பாங்களா? கணபதிராமோட வீட்டு முகவரியை விசாரிச்சுக்கலாம். விசாரிச்சிட்டு அறைக்கு வந்து படுத்துடலாம். காலையில் புறப்பட்டு வீட்டுக்குப் போகலாம்" என்றான் சிவா.

"போடா லூசு! முகவரி கிடைச்சதும் அது ராத்திரி ஒரு மணியா இருந்தாலும் போய் கதவைத் தட்டலாம். நம்ம விஜய் வீட்டா. எந்தத் தப்பில்லை" என்றேன் நான்.

ஒரு ஆட்டோ பிடித்துக்கொண்டு கலெக்டர் ஆபீஸ் வந்து அங்கிருந்தவர்களிடம் விசாரித்தபோது...

"அவர் ரிட்டயராகி நாலு மாசமாச்சே" என்றார்கள்.

மேலமாசி வீதியில் உள்ள அவரின் வீட்டு விலாசத்தை கோப்புகளில் தேடி- ஒரு துண்டுக் காகிதத்தில் எழுதிக்கொடுத்தார்கள்.

மணி ஒன்பதரை.

மேலமாசி வீதிக்கு ஆட்டோ ஒடிக்கொண்டிருக்க- திடீரென்று போசனை வந்து ஆட்டோவை நிறுத்தச் சொல்லி ஒரு ஜவுளிக் கடையில் என்னுடைய ரூபாய்க்கு ஒரு புடவை, கடை வாசலில் பூக்காரியிடம் மல்லிகைப்பூ வாங்கினேன்.

"இத்தனை நாள் கழிச்சி வெறுங்கையோட எப்படிப் பார்க்கிறது?" என்றேன், சிவாவிடம்.

மேல மாசிவீதியை ஆட்டோ தொட்டதும் என் இதயத்துடிப்பு அதிகமானது.

இன்னும் சில நிமிடங்களில் என் விஜியை நான் சந்திக்கப் போறேன். இந்த ராத்திரியில் அவன் என்னை எதிர்பார்க்கவே போவதில்லை. திக்கென்று தூக்கிப் போடப்போகிறது அவளுக்கு.

மதிப்பீடு : மண்ணின் கீழ் இருந்த முன்னால் ஆட்டோவை விட்டு இறங்கியவன்தான். கதவில் இருந்த அழகுப்பு மணியை கழுவினான்.

அது திடீரென்று...
கதவைத் திறந்த விஜி என்னைப் பார்த்ததும் திடுக்கிட்டான். விஜயின் முகத்தில் ஏன் கணம் இல்லை! நெற்றியில் ஏன் துளசி அச்சம்!

"விஜி! பங்குது ராஜா! தான் தான்"
விஜயின் முகம் உடனே மாறி விம்மலாகத் தொடங்கி- அழுகை மொத்தமாகிவிட்டது முகம்...

போசனாக உயினை ஓடினான்
தூக்கம் புரியாமல் உயினை வர... கணபதிராம் அமர்ந்திருந்த கணபதிராம் கணபதிராம் அது! கண்கள் குழிகளாகி, தேகம் வெளித்து என்ன ஆகிறது இவருக்கு?

திருப்பி என்னைப் பார்த்த
விஜி பங்குது அழுகிவிட்ட மென்று கதவைச் சாத்திக்கொண்டான். அவரின் அழுகை இந்தப் பக்கம் துல்லியமாக கேட்டது. என்னைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்த கணபதிராமிடம் நான் வந்தேன்.

"சார், நான் கணபதி! உங்க மாட்டினேன். உங்ககிட்ட பேசினபடி நான் தங்க சம்பளத்துல வேலையில் போந்து முதல் மாச சம்பளம் வாங்கிட்டு புறப்பட்டு வந்தேன். அதாவது, கல்யாணத்துக்கு நான் பார்க்கச் சொல்லுதுக்காக வந்திருக்கேன். என்னைப் பார்த்ததும் விஜி எதுக்காக அழுகிறான்? எதுக்காக அறைக்குள்ளே போய் கதவைச் சாத்திக்கிட்டார் எனக்கு எதுவும் புரியலை."

நான் பேசி முடிப்பதற்குள்ளாகவே கணபதிராம் வாய்விட்டு அழத் தொடங்க-

நானோ மேலும் குழப்பமானேன்.
நான் விஜி இருந்த அறைக் கதவைத் தட்டினேன்.

"விஜி! கதவைத் திற! எதுக்காக இப்படி ரெண்டு பேரும் அழறீங்க? நான் எவ்வளவு சந்தோஷமான செய்தியோடு வந்திருக்கேன். இப்படி எதுவுமே புரியாம குழம்ப வெச்சு எப்படி?"

விஜி கதவைத் திறக்கவும் இல்லை. அழுகையை நிறுத்தவும் இல்லை.

சிவாஷம், நானும் குழப்பமாகப் பார்த்துக்கொண்டோம்.

இருவரும் கணபதிராமை கைத்தாங்கலாக அவருடைய ஈஸிசேரில் அமர வைத்து- அருகில் இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தோம்.

"சார், என்ன நடந்துச்சி? சொல்லுங்க" என்றேன்.

கணபதிராம் திடீரென்று தன் நெற்றியில் கைகளால் அறைந்து கொண்டார்.

"எல்லாம் இந்தப் பாவியால வந்த வினை! என் திருநாள் காரணம்!"

மேற்கொண்டு அவரை அறைந்துகொள்ள விடாமல் கைகளைப் பிடித்துத் தடுத்து நிறுத்தினேன்.

"ஸ்டபன், நான் ஒரு மோசமான ஏமாத்துக்காரன் ஆயிட்டேன்பா."

"நீங்க யாரை ஏமாத்தினீங்க?"

"உன்னை!" என்றார்.

"என்னையா? புரியலை."

"நீ எதுக்காக வந்தே?"

"விஜியைக் கல்யாணம் செய்துக்கிறதுக்காக."

"அவ நெத்தியைப் பார்க்கலையா நீ. அவளுக்கு கல்யாணமும் ஆகி, அவ புருஷனுக்கு கருமாதியும் ஆகிடுச்சிப்பா!"

நான் அதிர்ந்து போனேன்.

"சார்!" என்றேன், வார்த்தை வராமல்.

"ஆமாம்ப்பா, அவளை விதவையாக்கி இப்படி வீட்டில் மூலையில்

க்கார வச்சதுக்கு நான்தான் காரணம்."

அடுத்த கேள்விக்கு வரும் அளவிற்கு நான் இன்னும் அந்த பெரிய அதிர்ச்சியில் இருந்து மீளாமல் இருந்தேன்- அமைதியாக.

விஜியா? என் விஜி விதவையா, அவளுக்கு இன்னொருவனோடு கிழமணமாகி... அப்போ!

அவர் நிதானமாகத் தொடர்ந்தார்.

"நீ வந்து உன் காதலை சொன்னப்போ எனக்கு அடி மனசை கொஞ்சம்கூட சம்மதமில்லை. டெல்லியில் இருக்கிற தினகருக்கு விஜியைக் கட்டிக்கொடுக்கத்தான் எனக்கு இஷ்டம். உங்க காதலை நான் வெளிப்படையா எதிர்த்தா, நீங்க ரெண்டு பேரும் ரகசியமா கல்யாணம் செய்துக்குவீங்களோன்னு நினைச்சேன். உங்க காதலுக்கு ஆதரவு தர மாநிரி நடிச்சி திட்டம் போட்டு என் எண்ணத்தை திறவேத்தனும்னு முடிவு செஞ்சேன்.

முதல் கட்டமா உங்கிட்ட பக்குவமா பேசி உன்னை சென்னைக்கு அனுப்பிச்சேன். உங்களுக்குள்ளே கடிதத் தொடர்பு இருக்கக் கூடாதுன்னும் சொன்னேன். சம்மதிச்சீங்க. அப்புறம் ஊட்டிலே இருந்து மதுரைக்கு நானா மாற்றல் வாங்கிட்டு வந்தேன். இங்கே வந்ததும் கொஞ்ச நாள் கழிச்சி திடீர்னு ஆபீஸிலிருந்து பதற்றமா வீட்டுக்கு வந்து, 'எனக்கு போன் வந்திச்சி. ஸ்டபனுக்கு சென்னையில் பெரிய விபத்தாம். அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியில் 'அட்டமிட்' பண்ணி இருக்காங்களாம். உங்களுக்கு ஆபத்தில்லைன்னு சொன்னாங்க. நான் மட்டும் போய் பார்த்துட்டு வந்துடறேன்'னு சொன்னேன். 'நானும் வரறேன்'னு விஜி துடிச்சா.

'சின்ன விபத்து'தான்னு சொல்லி அவளை சமாதானப்படுத்திட்டு- நான் மட்டும் புறப்பட்டு கம்பள ரெண்டு நாள் கொண்ட க்கானல்ல நங்கிட்டு- சோகமான மூஞ்சோட திரும்பினேன். வலிப்பு மாநிரி வந்து ஸ்டபன் செத்துட்டான். சென்னையிலியே மின் தகனம் செஞ்சாச்சு'ன்னு பொருத்தமா நடிச்சேன். விஜி நம்பினா. 'ஓ'ன்னு அழுதா. சமாதானப்படுத்தினேன்.

"ஒரு மாசம் கழிச்சி, 'எத்தனை நான்தான் அவனையே

நினைச்சிட்டிருப்பே?ன்னு பேசிப் பேசி அவ மனசை மாத்தி-
எங்களுக்காகவாவது கல்யாணம் பண்ணிக்கோ'ன்னு சொல்லி
இனகரோடு எளிமையா கல்யாணம் பண்ணி வெச்சேன்.
சந்தோஷமா வாழ்ந்தாங்க. ஒரு மாசம் முன்னாடி நான் பொய்யா
உருவாக்கின் விபத்துக் கதை உண்மையாவே நினைக்கு நடந்து
ஸ்பாட்லயே இறந்துட்டார்.

இவனை நான் இங்கே கூட்டிட்டு வந்தேன். பொண்ணுக்கு
சூப்படி ஆயிரஞ்சேங்கற கவலையிலேயே அவ அம்மாவும் போய்
சேர்ந்துட்டா. 'நான்தாம்மா உன் வாழ்க்கையை இப்படி கெடுத்து
துட்டிச் சுவராக்கிட்டேன்'னு எல்லாத்தையும் அவகிட்ட பாவ
மன்னிப்பு மாதிரி சொல்லி அழுது தீர்த்துட்டேன். தினம் நூறு
தடவை மானசீகமா மன்னிப்பு கேட்டுக்கிட்டிருக்கேன். என்ன
செஞ்சி என்ன, இனிமே அவனோட விதியை மாத்த முடியுமா
அன்ன?"

சொல்லி முடித்துவிட்டு மீண்டும் அழத் தொடங்கிவிட்ட
ண்பதிராமை அமைதியாகப் பார்த்தேன்.

அறைக்குள் இருந்து விலியின் அழகை அடங்காமல் இன்னும்
தொடர்ந்துகொண்டிருந்தது.

நிருச்சியில் காவேரி ஆற்றின் அருகில் நாங்கள் நின்று
பேசிக்கொண்டிருந்த உரையாடல்கள் வரி வரியாய் நினைவுக்கு
வந்தன.

சிவா என் தோளில் ஆதரவாக கை வைத்தான்.

நான் எழுந்து அந்த அறையின் கதவை சமீபித்தேன்.
தட்டினேன்.

"விஜி! கதவைத் திற. நான் உன்னைப் பார்க்கணும். உன் கூடப்
பேசணும் பிளீஸ்... அழுகையை நிறுத்து" என்றேன்.

"வேணாம். தயவு செஞ்சி போயிருங்க ஸ்ரீபத். நாம சந்திக்க
வேணாம். பேச வேணாம். நான் பழைய விஜி இல்லை. தயவு
செஞ்சு போயிருங்க. என்னை மன்னிச்சிருங்க" என்றான் விஜி.

"முதல்ல கதவைத் திற."

"மாட்டேன். நீங்க போயிருங்க. மறுபடி நாம சந்திக்கறதை
நான் விரும்பலை."

"விஜி, சொல்றதைக் கேளு."

"நீங்க போயிருங்க! போயிருங்க! போயிருங்க!"

விஜி, மனதோயாளி போல அடித் தொண்டையில் இருந்து
கத்தவே... நான் பதறி இரண்டடி பின்னால் நகர்ந்தேன்.

"சரி, விஜி அமைதியா இரு. நான் போறேன். இப்ப போறேன்.
இந்த ஊரைவிட்டுப் போகலை. நாளைக்கு காலையில்
வரேன். நீ என்னைப் பார்த்த அதிர்ச்சியில், உனக்கு நடந்த
வேதனைகள்ல சூழம்பிப் போயிருக்கே. பேசலாம். நாளைக்குக்
காலையில் நிதானமாக நல்ல மனநிலையில் பேசலாம். வரேன்"
என்றேன்.

புறப்பட்டோம்.

இரவு லாட்ஜ் அறையில் சிகரெட் மாற்றி சிகரெட்
ஊதிக் கொண்டிருந்த என்னை சிவா பரிஷுடன் பார்த்தான்.

"ஸ்ரீபத், என்ன பேசப்போறே அவங்ககிட்ட?"

"நான் இருக்கேன்னு சொல்லணும் சிவா. நடந்து போன
சம்பவங்களுக்கு அவ பொறுப்பில்லை. அப்பா செஞ்ச சதி.
நான் செத்துட்டேன்னு நினைச்சிதான் அவ கல்யாணத்துக்கு
சம்மதிச்சிருக்கா. அதுக்கப்பறம் ஈடுபாட்டோட வாழ்ந்தாலும்,
இன்னைக்கு வாழ்க்கையை தொலைச்சிட்டு நிக்கிறா.

அப்பா உண்மைகளைச் சொன்னதும் எவ்வளவு துடிச்சிப்
போயிருப்பா. தெரிஞ்சோ தெரியாமலோ எனக்கு துரோகம்
செய்துட்ட குற்ற உணர்ச்சிதான் அவனை இப்போ குடைபுது. நான்
மேலேயே ஏற்பட்ட கோபத்துலதான் இப்படி உணர்ச்சிவசப்பட்டு
நடந்துக்கறா. இந்த சூழ்நிலையிலதான் அவளுக்கு என் ஆதரவு
வேணும்.

அவனை இப்பவும் கல்யாணம் செய்துக்க நான் தயாராக

இருக்கேன் சிவா. காது கல்யாணமும், சீர்திருத்த கல்யாணமும் ஒரே தாலியால் நிறைவுறுப்போகது. அவ் விதவைவ்விதாலேயோ, நடுவுல இன்னொருத்தனோட வாழ்ந்துட்டாங்கறதாலேயோ நான் பாதிக்கப்படலை சிவா.

அவனை அப்பவும் தேசித்தேன். இப்பவும் தேசிக்கிறேன்” என்றேன்.

சிவா எழுந்து என் அருகில் வந்து, எனது கைபற்றி- "நீ 'கிரேட்' ஸ்டர்பன்... தயக்கமோ, குழப்பமோ இல்லாம நீர்மானமா சொல்றே பாரு... எனக்கு புல்லரிக்குது" என்றான்.

11

மறுதான், காலை ஏழு மணி.

நானும், சிவாவும் சேர்ந்தே விஜயின் வீட்டுக்குச் சென்றோம்.

கணபதிராம் சுதலைத் திறந்தார்.

“வாங்க” என்றார்.

“விஜய் எங்கே?” என்றேன்.

அறைக்குள் கை காட்டினார்.

நான் மட்டும் உள்ளே சென்றேன்.

அறையில் ஒரு ஜன்னல் அருகில் நாற்காலியில் அமர்ந்து விட்டதை வெறித்துக்கொண்டிருந்த விஜி என்னைப் பார்த்ததும் எழுந்துகொள்ள முற்பட— “பரவால்லை... உக்காகு” என்று நாள் ஒரு ‘ஸ்டீல்’ எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு அவன் எதிரில் அமர்ந்தேன்.

"ராத்திரி தூங்கிவிடா?"

"ம்கம்" என்று தலைப்பைத்தான்.

அவனைப் பார்க்கவே எனக்கு 'திடுக்' என்றிருந்தது.

எத்தனை கண்கள் இதைப் பார்த்து விட்டாயோ அவை உன் புகழைப் போல சோகம் இல்லாதது. இல்லாதது உன் புகழைப் போல சோகம் இல்லாதது.

"விஜி, நான் உங்களைப் பற்றி அப்படி நினைக்கவில்லை. அதை நான் எந்த நேரத்திலும் சொல்லுவதற்கு வாய்ப்பில்லை."

புரியாமல் எல்லாம் துடித்து வந்தால்
"புரியாமல்" என்று. துடித்து வந்தால் உங்க அப்பா
தொல்லி. 1. 2. அப்பா துடித்து வந்தால் உங்க அப்பா
எனக்கு உங்க அப்பா துடித்து வந்தால் உங்க அப்பா
தல்லாமல் துடித்து வந்தால் உங்க அப்பா துடித்து வந்தால்
எடுத்தல் துடித்து வந்தால் உங்க அப்பா துடித்து வந்தால்
நடத்தல் துடித்து வந்தால் உங்க அப்பா துடித்து வந்தால்

[illegible]

அவர்

அவர்
"சத்தியம் பரமசிவம் இது மந்திரமே என்று முடிவு
இல்லை. சத்தியம் என்றது மந்திரமே. அந்தமே உலகத்தின் தந்தை
எல்லாம் படைத்தான். தான் தமையா இவர்களை."

அவள் கிரிதம்மாள் கால்களை நி

"ஏன் சிறிதளவு அல்ல?"

"தீங்க பாடினது உயர்ந்தவர்கள் மனப்பான்மை"

"நீயும் மறந்துவிட்டீ!"
 "எப்படிக்க? நான் அப்போது, மறந்ததன் பன்னியாச்சு.
 அதுவும் வேண்டாம். மறந்துவிட்டேன். மறந்துவிட்டேன். அது ரொம்ப
 தினகரைப் பத்தி உங்களுக்கு மறந்துவிட்டேன். அது ரொம்ப
 தல்லவர். அப்போது, மறந்துவிட்டேன். மறந்துவிட்டேன். அது ரொம்ப
 நிமிடமும் தினகரைப் பத்தி உங்களுக்கு மறந்துவிட்டேன். அது ரொம்ப
 வேண்டிய அன்பு மறந்துவிட்டேன். மறந்துவிட்டேன். அது ரொம்ப
 இழந்தப்போது மறந்துவிட்டேன். மறந்துவிட்டேன். அது ரொம்ப
 "நியாயம்தான் தான் மறந்துவிட்டேன். அது ரொம்ப
 இல்லை!"

"ஆனாலும், அப்போது, மறந்துவிட்டேன். அது ரொம்ப
 தினகரைப் பத்தி உங்களுக்கு மறந்துவிட்டேன். அது ரொம்ப
 நான் சற்று அப்போது, மறந்துவிட்டேன். அது ரொம்ப
 "அதே மாதிரி மறந்துவிட்டேன். அது ரொம்ப
 பழைய தினகரைப் பத்தி உங்களுக்கு மறந்துவிட்டேன். அது ரொம்ப
 பழைய தினகரைப் பத்தி உங்களுக்கு மறந்துவிட்டேன். அது ரொம்ப
 நான் தினகரைப் பத்தி உங்களுக்கு மறந்துவிட்டேன். அது ரொம்ப
 "நிச்சயமாக, அப்போது, மறந்துவிட்டேன். அது ரொம்ப
 ஸ்கப்பன்."

"என்ன சொல்பிற இப்போது மறந்துவிட்டேன். அது ரொம்ப
 மறந்துவிட்டேன். அது ரொம்ப
 தில்லை!"

"மறந்துவிட்டேன். அது ரொம்ப
 சொன்னதால் மறந்துவிட்டேன். அது ரொம்ப
 அம்மா என்ன சொன்னதால் மறந்துவிட்டேன். அது ரொம்ப
 வச்சி..."

"தீ கல்யாணத்துக்கு மறந்துவிட்டேன். அது ரொம்ப
 அதேமாதிரி இப்போது மறந்துவிட்டேன். அது ரொம்ப
 மறக்கலாமே. மறக்க மறந்துவிட்டேன். அது ரொம்ப
 99

வற்புறுத்தலுக்காகவும், உன்னோட எதிர்கால வாழ்க்கைக்காகவும் இந்த கல்யாணத்துக்குச் சம்மதிக்கலாமே?"

"ஸ்டீபன்... உங்களை மறக்க விரும்பின விஜிக்கும், இப்போ இருக்கிற விஜிக்கும் வித்தியாசம் இருக்கு."

"அந்த வித்தியாசத்தை நான் நினைக்கலை."

"நானே மறக்க விரும்பினாலும் மறக்க முடியாது."

"ஏன்?"

"ஏன்னா தினகர் என்னோடு ஐக்கியமாகிட்டார்."

"உளறாதே!"

"உளறலை ஸ்டீபன், என் வயத்துல குட்டி தினகர் வளர்த்து கிட்டிருக்கார். இது ரெண்டாம் மாசம்."

நான் அதிர்ச்சியுடன் அவனைப் பார்த்து, "விஜி, அதனால எனக்கு..."

"உஷ்!" என்றான். "உங்களுக்கு ஆட்சேபனை இல்லாம இருக்கலாம். எனக்கு இருக்கு. நான் உங்களை நேசிச்சேன் ஸ்டீபன், அது உண்மை. அந்த நினைவுகள் இன்னும் பகலையா மனசுல இருக்கு. அதுவும் உண்மை. நான் என் கணவரையும் நேசிச்சேன். ஒரு காலகட்டத்துல என் கணவரை மட்டும் தான் நேசிச்சேன். அந்த 'வாழ்க்கையை, அந்த நினைவுகளை பலப்படுத்திக்க விரும்பறேன்."

இந்தக் குழந்தை முகத்தில் அவரைப் பார்க்க விரும்பறேன். தயவு செஞ்சி என்னை வற்புறுத்தாதீங்க. என்னால உங்க வாழ்க்கை பாதிச்சிருச்சி. ஆனா, அதை விரிசலா எடுத்துக்கங்க. இடிஞ்சே விழுந்துட்டதா நினைக்காதீங்க. வாழ்க்கையின் போக்கை நாம ஓரளவுதான் தீர்மானிக்க முடியும். அந்தப் போக்கை தீர்மானிக்கிறது விதியோ, கடவுளோ, எதுவோ... அதோட போக்கில அந்த நேரத்து நியாயங்கள்படி நடந்துட்டுப் போறதுதான் நல்லது."

நான் விஜியைப் பேச்சற்று பார்த்தேன்.

"எனக்காக பரிதாபமாக நினைக்க நான் தொந்து போயிருக்கேன். ஆனா இதைவிடப் பெரிய ஸ்ச நினைவோடு வாழ்ந்த கொஞ்சகால வாழ்க்கையிலே எனக்கு இருக்கிற இரத்திச்சி. அதை அசை போடுவதெல்லாம் நான் நடுவிரிய நயம் காதல், நம்ம பழக்கம். இத்தனையும் நினைவுல குறுக்கி. நப்போ வலிக்கும்! யாரைக் கவலை இத்தனத்தான் வாழ்க்கை. இதே வலி உங்களுக்கும் இருக்கும். இதை நான் ஒரு ஓரமாக இருக்கட்டும். வலியை மட்டும் வாழ்க்கை முழுக்க விடாங்க விட்டுடாதீங்க ஸ்டீபன்."

நான் மவுனமாக எழுந்திருக்கிறேன்.

அவனை கணமதுகிப் பார்த்தேன்.

அவன் முகத்தில் அந்த உயர்ந்த தெய்வ இருக்கது.

அந்த தெய்வம் அவன் கண்களும் திரையும் இருக்கது.

ஆனால் எனக்கு!

இவனையே மனதில் தாங்கி. ஒய்வொரு விநாடியையும் நகர்த்தின என் வலி. ஒரு ஓரமாக ஒதுக்கி வைக்கக்கூடிய வலியா?

"வாரேன் விஜி" என்பதில்

"ஐ ம் ஸாரி- நான் உங்களுக்கும்தான்" என்றான்.

நான் பதில சொல்லாமல் வெளியே வந்தேன்.

அத்தனைபயதும் போட்டுக்கொண்டிருந்த சிவாவும், கணபதிராமும் என்னைப் பார்த்தார்கள்.

சிவா என் கண்கள் பதிலினான்.

"வாரேன் சார்" என்பதில்

"இந்தப் பாவியை மன்னிச்சிருப்பா" என்றார்.

வெளியே வந்தோம்.

நான் அமைதியாக நடந்தேன்.

"ஏதாச்சும் பேசு ஸ்டீபன். நீ அமைதியா வாரது எனக்கு

பயமா இருக்கு" என்றான் சிவா.

"நான் தற்கொலை செய்துக்குவேனோன்னு பயப்படறியா சிவா?"

"ம்" என்றான்.

"சிவா! உணர்ச்சி வேற, யதார்த்தம் வேற. பொய்யோ, நாடகமோ- நான் செத்துப் போயிட்டேன்னு கணபதிராம் சொன்னதும் விஜி துடிச்சா, அமுதா, ஆனா, தற்கொலை செய்துக்கலை. மனசு மாறி கல்யாணத்துக்கு சம்மதிச்சானா, இல்லையா? என் காதலுக்கு துரோகம் செய்துட்டதா அதுக்கு அர்த்தமா? இல்லை! அதான் யதார்த்தம்.

காதலுக்காக உணர்ச்சி வசப்படலாம். உருகலாம். ஆனா, உயிரை விடமுடியாது. விடவும் அவசியமில்லை. அவ எந்த நிலையில் இருந்தாலும் நான் ஏத்துக்கத் தயாரா இருந்தேன். ஆனாலும் அவ நிராகரிக்கட்டா. இது வலிதான்... தோல்விதான். அதுக்காக அவ சொன்ன மாதிரி நொறுங்கிப் போக நான் தயாரா இல்லை.

இன்னொருத்தனோட வாழ்ந்துட்டா. அவனோட வாரிசையும் வயத்துல கமக்கறா. இப்ப அவ வேற விஜி! இன்னும் அவனை பழைய விஜியாவே நான் பாவிச்சி அன்பை எதிர்பார்க்கறது அர்த்தமில்லாதது. உண்மையை சரியா யோசிச்சி, மத்தவங்க கோணத்துல நின்று பார்த்தா அர்த்தங்களை புரிஞ்சுக்கலாம் சிவா. நான் புரிஞ்சுக்கிட்டேன்" என்றேன்.

சிவா என்னோடு அமைதியாக நடந்தான்.

ஊட்டிக்குத் திரும்பி- வீட்டிற்கு வந்ததும் என் அப்பாவிடம் சொன்னேன், "அப்பா, கோயமுத்துருக்குப் போய் பொண்ணு கொடுத்து பொண்ணு வாங்க எங்களுக்கு சம்மதம்னு சொல்லிடுங்கப்பா" என்றேன்.

என் பதிலைக் கேட்டு, "வாழ்த்துக்கள்" என்று என் கையைக் குலுக்கின சிண்ட்ரெல்லாவின் முகத்தில் எத்தனை மகிழ்ச்சி

மின்னல்கள்!

நான் என் அழகுக்கு எத்து தாழ்வாய்ச்சில் அமர்ந்தேன்.

விஜி!

அவனை இனி மறக்க வேண்டும் முடியாதுதான்! அடிக்கடி நினைக்காமல் இருக்க முயற்சி செய்வதாம். அதற்கு மனதிற்கு புதிய சம்பவங்கள் தேவை.

அவை மனசு கரும் விரவலில் மனசு கரும். கோவையில் நான் பார்த்த மாபெரிய மனசின் தனக்க முகத்தை மனதிற்குக் கொண்டு வர முயற்சித்தேன்.

எவ்வளவு முயற்சியும் நினைவுக்கு வரவில்லை. சரி... அவன் பெயர்தான் என்ன! மன கயிச இல்லையே!

பெயர் தெரியாது முகம் நினைவில் இல்லை. அவன்தான் என் மனசை.

நினைக்க நினைக்க எனக்கு சிரிப்பு வந்தது.

(ஒத்தும்)

சுருசுருப்பு பாலம்

உலகில் பிஸ்டு கறுகறுகான பாலம். கொல்கத்தாவில் ஹூக்லி ஆற்றின் குறுக்கே கட்டப்பட்ட நினை அலார பாலம். இது 10 ஆடிரம் அடி நீளமும், 75 அடி அகலமும் கொண்டது. இதை பிது நிளமும் 57 ஆடிரம் வாகனங்கள் செலவிறுன. உலகத்தின், கிழக்கின்.

பெருமையான ஆறு

ஐரோப்பாவில் மாயும் டான்யூப் ஆறு 5நூடுகளின் தளவிறுன வழியாக செல்கிறது. உலகில் வேறு எந்த ஆறுக்கும் இந்தப் பெருமை கிடையாது. - சமிதாநாதன், மதினா